

ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 14

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ 30^{ον} ΑΘΗΝΑΙ 1—15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916 ΑΡΙΘ. 1089

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Αί γυναίκες και η πολιτική (κ. Κ. Παρρέν). — Ρωσίδες άμαζόνες. — Από την Θερινήν Ζωήν (κ. Κ. Παρρέν). — Το άσπρο τριαντάφυλλο. — Η πρώτη της Ζωής (κ. Στέφα Λύρα). — Στο χρόνισμά του (κ. Άνθης Βασιλειάδου). — Ο άνδρας μου. — Το Έλληνικόν διήγημα (κ. Κ. Παλαμά). — Το έσπερινόν σχολείον των κοριτσιών. — Η μόδα — Θάλασσα λένε και φωτιά γυναίκα κακά τρία ποίημα (κ. Αικ. Κατσούφου).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Άντίτιμον ετησίας έγγραφής δια τὸ ἐσωτερικόν. Φρ. 10
 δια τὸ ἐξωτερικόν. Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὅδος Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.

Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.

Τὰ μὴ δημοσιεύμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαρὰί κόραι σας ν' ἀποκτήσουν σῶμα καλλιτεχνικόν καὶ ἀγαλατωδες; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὅδος Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς

Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1089

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Δὲν πρέπει λοιπὸν αἱ γυναίκες νὰ ἔχουν γνώμην πολιτικὴν; ἐρωτᾷ μία ἀναγνώστριά μας. Καὶ ἐὰν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀγωνίζονται εἰς ἐπικράτησιν τῶν ἰδεῶν τῶν αὐτῶν. Ἀπαντῶ, καὶ εἰς τὸν φίλον μου W τοῦ «Ἐμπρός» συγχρόνως.

Αἱ γυναίκες ὡς ἄνθρωποι καὶ μάλιστα ἀνεπτυγμένοι δύνανται νὰ ἔχουν γνώμην ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆς πατρίδος τῶν. Καὶ ἔταν ἡ γνώμη αὐτὴ εἶναι ὀρθὴ κατὰ τὴν ἀντίληψίν τῶν, κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ἐμποδίσῃ νὰ τὴν ὑποστηρίξουν ἢ καὶ νὰ ἀγωνίζωνται πρὸς ἐπικράτησίν της.

Ἄλλως τε εἶναι γνωστὸν ὅτι ἂν δὲν ἐπεδίωξα κατ' εὐθειαν τὰς ἀξιώσεις τῶν φεμινιστῶν τοῦ κόσμου διὰ τὴν πολιτικὴν χειραχέτησιν τῶν Ἑλληνίδων, ὅμως προετοιμάζω τόσα ἔτη τῶρα τὸ ἔδαφος, καὶ καταλλήλως καλλιερῶ τὸν σπόρον τῶν νέων αὐτῶν παγκοσμίων βλέψεων.

Ἄλλ' ἡ ἐνέργειά μου αὐτὴ ἐγένετο καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γίνεται μετ' ὅσον μίαις πολιτικῆς ἐπεμβάσεως ἡμερωτικῆς καὶ ἐξευγενιστικῆς τῶν πολιτικῶν ἡθῶν καὶ ὄχι ἐμπαθοῦς ἐξαγριώσεως αὐτῶν, ὅποια παρατηρεῖται τελευταίως εἰς τὴν γυναικείαν πολιτικὴν ἐπέμβασιν, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς στιγμῆς τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς.

Διότι ποτὲ ἡ χώρα μας κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη τοῦ πολιτικοῦ της βίου ἀπὸ τοὺς ἀρχαιστάτους

χρόνους ἕως τώρα δὲν εὐρέθη ἴσως εἰς κρίσιμωτέραν στιγμὴν ἀπὸ σήμερον. Καὶ ἔταν ἀκόμη εἰ Πέρσαι μᾶς ἐπολιορκούσαν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἢ ὑπαρξίς μας ὡς ἔθνος δὲν διέτρεχε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διατρέχει σήμερον ὅτε ἡ μικρὰ χώρα μας δὲν εἶναι δυστυχῶς πλέον τὸ περιούσιον ἔθνος μετ' ἴν τότε ἐπιβολὴν καὶ δύναμιν. Δὲν εἶναι καὶ εἰς ἀκμὴν καὶ ἀνθησιν τοιαύτην, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ στηρίζεται ὡς ἄλλαι οὐδέτεραι χῶραι ἐπὶ τῶν ἰδίων του καὶ μόνον δυνάμεων.

Ἐὰν δὲ εἰς τὴν ἀδυναμίαν μας αὐτὴν προστεθοῦν καὶ αἱ ἀντιθέσεις τῶν πολιτικῶν γυναικῶν καὶ οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, οἱ ὁποιοὶ ἡμποροῦν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἀνάψουν πυρκαϊὰν καὶ νὰ ἐπιφέρουν ἀνυπολογίστους καταστροφὰς ἢ θέσις μας γίνεται ἀκόμη χειροτέρα.

Εἰς τὴν στιγμὴν λοιπὸν αὐτὴν τὴν τόσο κρίσιμον, τὴν τόσο σκοτεινὴν καὶ ἀβεβαίαν τί ἡμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν ἡμεῖς αἱ γυναίκες καὶ ποίαν γνώμην ἰδικὴν μας ἡμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν; Ἡ πολιτικὴ μας ἀνατροφή ὡς τώρα ἐγένετο εἰς τὰ ἐκλογικὰ παρασκήνια καὶ εἰς τῆς μικρορουσφετικῆς ἐντρίγγες. Ἐσυνειθίσταμεν ἀπὸ καθεστὸς, τὸ ὅποιον ἀπορρέει ἀπὸ τὸν θεσμὸν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἀτόμων καὶ ὄχι ἰδεῶν. Πολιτικὴ ἀνατροφή, δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν τόπον μας γενικῶς, ἀπολύτως δὲ οὐδεμία τοιαύτη διὰ τὰς γυναίκας.

Ἐάν δὲ ὡς τὴν στιγμήν αὐτὴν γυναῖκες μετρημένες εἰς τὰ δάκτυλα εἶχαν τολμήσει νὰ σκεφθοῦν διὰ κάπως εὐρύτεραν καὶ ἐθνικωτέραν μόρφωσιν τοῦ φύλου μας, ἐδειλίξασαν καὶ ὀπισθοχώρησαν πρὸ τοῦ ἀμειλίχτου διωγμοῦ, τὸν ὅποιον ὑπέστη γενικῶς καὶ αὐτὴ ἡ μόλις ἐκδηλωθεῖσα σκέψις των.

Εἰς τὴν κουζίνα καὶ εἰς τὴν κούνια, αὐτὸ ἦτο τὸ τελεσίγραφον, τὸ ὅποιον πολιτικοί, φιλόλογοι, καὶ δημοσιογράφοι ἀπηύθησαν σχεδὸν πάντοτε καὶ ὑπὸ ποικίλας μορφᾶς εἰς τὴν ἀνωτέραν γυναικείαν σκέψιν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι δύνανται νὰ ἔχουν ἰδίως πολιτικὰς γνώμας μερικαὶ ἀπὸ ἡμᾶς, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸν περιβάλλον τοῦ κύκλου των, γνώμας τὰς ὁποίας ἐσχημάτισαν μετὰ βαθεῖαν καὶ πραγματικὴν μελέτην τῆς καταστάσεως, εἶναι φρόνιμον νὰ ἐξέρχωνται πάνοπλοι καὶ νὰ γίνωνται οἱ ἀμειλίχτοι καὶ ἀνιλεεῖς πολέμιοι καὶ κατήγοροι τῶν ἀντιθέτων; Εἶναι ὀρθὸν νὰ φανατίζωνται εἰς σημεῖον, ὥστε μόνον εἰς τὰ ἄκρα, μόνον εἰς τὰς καταστροφὰς καὶ τὴν αἵματοχυσίαν καὶ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς νὰ βλέπουν μέσον σωτηρίας τῆς πατρίδος των;

Καὶ εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς ἡ στοιχειώδης λογικὴ καὶ ἡ ὀρθοφροσύνη δὲν θὰ ἐπέβαλεν ἄραγε εἰς τὰς γυναῖκας νὰ μεταχειρίζωνται ὄλην τὴν ἐπιρροήν των διὰ νὰ καθησυχάζουν τὰ μαινόμενα πάθη καὶ νὰ καταπραΰνουν τὰ μέχρις ἀπογνώσεως ἐξηγμένα πνεύματα; Δὲν θὰ ἦτο ἄραγε δυνατόν νὰ ἐπιβάλλουν εὐκολώτερον καὶ τὰς πεποιθήσεις των ἀκόμη μετὰ τὴν ψυχρὰν καὶ λογικὴν, συζήτησιν παρὰ μετὰ τὸν ὑστερικὸν φανατισμὸν, ὁ ὅποιος ἐκσπᾶ εἰς ὕβρεις καὶ συκοφαντίας ἐναντίον ὅχι ἀπλῶς ἐντίμων ἀνθρώπων καὶ χθесινῶν φίλων των, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον μελῶν τῆς ἰδίας των οἰκογενείας;

Γνωρίζω κόρη, ἡ ὁποία δὲν βλέπει πρὸ καιροῦ πλέον τὴν μητέρα τῆς, διότι αὐταὶ καὶ οἱ σύζυγοί των εἶναι πολιτικῶς ἀντίθετοι. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐκοκκίνισα διὰ τὸν ἐξαλλοὺν ἐξωφρενισμὸν μετὰ τὸν ὅποιον ἡ μητέρα ἐχαρκατήρισε τὴν ἀποστασίαν τῆς κόρης τῆς. Ὅπως ἀγανάκτησα καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι εἰς σκηνὴν μεταξὺ πενθερᾶς καὶ γαμβροῦ, ὁ ὅποιος ἐδέχθη τὸσας ὕβρεις καὶ ἐξευτελισμοὺς καὶ κατάρτας διὰ τὰ πολιτικὰ του φρονήματα, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν ἀγρίαν καὶ τῶν ὁμοφρόνων τῆς ἀκόμη.

Ἴδου γὰρ ἐπιμένω ὅτι ἡ πολιτικὴ μας τὴν στιγμήν αὐτὴν εἶναι μία ἐπὶ πλέον συμφορὰ καὶ ἕνας κίνδυνος. Καὶ θὰ χρησιμεύσῃ, δικαίως,

ὡς ἐπιχειρήμα τὸ ὅποιον θὰ ρίψῃ ὀπίσω τὸ ζήτημά μας κατὰ δεκάδας ὅλας ἐτῶν εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον.

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΑΜΑΖΟΝΕΣ

Εἰς τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν ρωσσιδῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μάχονται εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέτωπον, καὶ περὶ τῶν ὁποίων τόσα θαυμάσια πράγματα ἐγράφησαν μέχρι τοῦδε προστεθῆ ἐσχάτως καὶ τὸ ὄνομα μιᾶς νέας, τῆς Εὐφημῆς Μενκστέβα, γυναικὸς ἡ ὁποία «κἀμνει θαύματα», ὡς λέγει Ἕλληνας πολεμικὸς ἀνταποκριτῆς, παρακολουθῶν τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ρώσων. «Μάχεται ὡς λέων».

Ὡς λέγομεν, δὲν εἶνε ἡ πρώτη περίπτωσις γυναικὸς μαχομένης εἰς τὸν στρατὸν αὐτόν. Ἄλλως τε εἶνε πατροπαράδοτος συνήθεια παρὰ πολλοῖς στρατοῖς, ὅπως συντάγματα τινὰ ἔχουσιν ἐπιτίμους συνταγματάρχα, γυναικῆς. Καὶ τοῦτο, ἀληθῶς, εἶνε ἕνα πρᾶγμα ἀρκετὰ χαριτωμένον. Δι' ἐν σύνταγμα, εἶνε τίτλος τιμῆς νὰ δύναται νὰ λεγῆ ὅτι διοικεῖται «τιμητικῶς» ἀπὸ μίαν κυρίαν, ἀπὸ μίαν βασιλίτισσαν, ἀπὸ μίαν πριγκήπισσαν, ὅσον καὶ ἂν ἐγένετο κατάχρησις τοῦ μέτρου ὑπὸ τινῶν βασιλέων μετὰ τὴν μανίαν ποῦ εἶχαν νὰ διορίζουν συνταγματάρχας καὶ στρατηγούς ὅλας σχεδὸν τὰς γυναῖκας τοῦ Οἴκου των. Ἄλλ' ἐδῶ πρόκειται περὶ γυναικῶν στρατιωτῶν ὅχι ἐπιτίμων ἀλλ' ἐνεργῶν. Εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν, ὡς εἶπομεν, αἱ γυναῖκες εἶνε πολυάριθμοι καὶ μάχονται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ μετὰ μεγάλης ἀνδρείας.

Μία ἐξ αὐτῶν ἡ Κοκοβετσέβα, εἶνε πραγματικῶς συνταγματάρχης τοῦ 6ου Συνταγματος τῶν Κοζάκων τῶν Οὐραλίων. Ἐπληρώθη δις εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Πρωσίαν καὶ ἔλαβε τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Μία ἄλλη ἡρώϊς εἶνε ἡ Ἀλεξάνδρα Λαγκαρέβα ἔχουσα βαθμὸν ἀξιωματικῶν εἰς ἐν σύνταγμα τῶν Κοζάκων τοῦ Ντόν. Αὕτη συνελήφθη μετὰ ἐξ ἄλλων ἀνδρῶν αἰχμάλωτος καὶ ἐκλείσθη εἰς μίαν ἐκκλησίαν. Ἄλλ' οἱ τολμηροὶ ἐδραπέτευσαν, διὰ τοῦ παραθύρου, ἀφοῦ ἡ Ἀλεξάνδρα ἐφόρευεν ἀθροῖβως διὰ μιᾶς δοκοῦ τὸν κάτωθεν φυλάσσοντα σκοπὸν.

Ἡ Ἀθουανὴ Ὀλγα Γελβέσσερ ἦτο ἤδη ἔμπειρος περὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, ὅταν ἤρχισεν ὁ πόλεμος, ἀφοῦ εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μαντσουρίας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Ρενενκόμψφ. Εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον παρέσχε σημαντικὰς ὑπηρεσίας,

ἰδίως εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Γκρόντο ὡς ἔχουσα πλήρη γνώσιν τοῦ ἐδάφους ἐν τῷ ὁποίῳ ἤσχυλειτο τὸ σύνταγμα τῆς.

Ἐχομεν ἀκολουθῶν τὴν «Μάρθαν τὴν Κιτρίνην» ἐπωνομασθεῖσαν οὕτω ἐκ τοῦ χρώματος τῆς κόμης τῆς, καὶ ἡ ὁποία εἰς Σοκατσβέβ ἔσωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν Γερμανῶν μίαν ρωσικὴν σημαίαν, εἰς ἐν χαράκωμα ἐξ οὗ ἀποθήθησαν οἱ Ρῶσοι, δυο Γερμανοὶ ἔσπευσαν πρὸς καταδιώξιν τῆς, ἀλλ' αὐτὴ ἐφόρευεν ἀμφοτέρους.

Εἰλικριδῶς, ὅμως, γράφει ὁ αὐτὸς ἀνταποκριτῆς, διατυπῶν ἀτομικὴν του γνώμην, αἱ γυναῖκες — στρατιῶται δύνανται νὰ εἶνε ἡρώϊδες, ἀλλ' ὄχι καὶ χαριτωμένα. Καὶ ἡ γυνὴ ἡ ὁποία δὲν εἶνε χαριτωμένη, δὲν εἶνε πλέον γυνή. Εἶνε «ἡρώϊς» ἀλλὰ γυνή, ὄχι. Καὶ, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε οἱ ἥρωες, ἡρώες, οὕτω πρέπει νὰ εἶνε καὶ αἱ γυναῖκες, γυναῖκες—ἀνευ τῶν ὁποίων—προσθέσατε—πολλοὶ ἥρωες δὲν θὰ ἦσαν ἡρώες. Ἐκαστος ὀφείλει νὰ ἐκτελῆ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον. Ἡ γυνή—στρατιῶτις δύναται νὰ εἶνε ἡρώϊς, ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον γυνή. Ἡ γυνὴ εἶνε περισσότερο προτιμητέα ἐὰν ἀφοσιωθῆ εἰς τὸ μέτωπον ἢ κατ' οἶκον εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ δύναται νὰ δώσῃ, τοιοῦτοτρόπως, βοήθειαν εἰς τὴν πατρίδα πολυτιμωτέραν ἐκείνης ἢ δύναται νὰ δώσῃ, λαμβάνουσα ἀνὰ χεῖρας τὸ ὄπλον, ἢ τὸ ξίφος. Ἐκτὸς ἂν ἔχη. . . κακὴν γλώσσαν, ὅτε προτιμότερον νὰ στέλλεται ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

Γ'.

Εἰς τὸ ἄλλο περιθώριον τῆς συντροφιάς, ὁ γενικὸς φίλος τῆς παρέας ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐγενικὸς καὶ ἄκακος, ὁ διοργανωτὴς τῶν διασκεδάσεων, ὁ ἐπιβαλλόμενος δεξιότατος εἰς τὸν θηλακὸκόσμον.

Νέος χονδρούλης, ροδοκόκκινος, σβέλτος διευθύνει, καὶ δίδει τὸν τόνο τοῦ γλεντιοῦ μετὰ πολλὴν εὐγένεια καὶ μετὰ ἀνεξάντλητη καλωσύνη. Ὡς μπερλίνα ἀκούει τὸν ἀναβαλλόμενον. Τὰ κοριτσάκια ὀρισμένως ἐννοοῦν νὰ τὸν παντρέψουν καὶ εἰθίς ποῦ τὸν ἴδουσιν νὰ ὀμιλήσῃ δυὸ τρεῖς φορές μετὰ τὸ ἴδιο πρόσωπον ὀνειροῦνται ἀμέσως τὸν χορὸν τοῦ Ἰσαΐα. Δὲν ξέρω ἂν πραγματικῶς θὰ τὸν χορέψῃ γρήγορα, πάντως ὅμως καλοτυχίῳ ἐκείνῳ ποῦ θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἐπίσημο αὐτὸ καὶ παμπύλαιο πανηγύρι.

Εἰς τὰ ἔκτακτα καὶ ζωνρότερα κάπως

γλέντια ἀντιπροσωπεύεται καὶ ἡ Παλμύρα μετὰ κάπως σοβαρότερον πυροβολικόν. Ἡ Θέμις μετὰ ἕνα νεώτατον λειτουργόν τῆς, ὁ τραπέζιτικὸς κόσμος καὶ τὰ γράμματα εἰς στενὴν συμμαχίαν μετὰ τὴν Σερβίαν, ἡ ὁποία ἔχει στείλει ἐδῶ ἕνα μικροῦτσικο Σατανᾶ ποῦ τρυπώνει παντοῦ, δεικνύει ἀπ' ὅλα τὰ κρασιὰ καὶ ἐνῶ νομίζετε πῶς ἐμέθυσε καὶ θὰ τὰ κάμη θάλασσα ἀφήνει τοὺς συμμαχοὺς σοβαροὺς καὶ μὴ, θαλασσωμένους.

Μία ὄσσις τῶν λουτροπόλεω εἶναι αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐπισκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλονται ὡραῖαι συναυλίαι, ὅταν τύχῃ οἱ καλλιτέχναι νὰ εἶναι τῆς περιοπῆς ἐνὸς βιολιστοῦ σὰν τὸν Εὐσταθίου ἢ ἐνὸς ἐκλεκτοῦ πιανίστα.

Συνήθως ὅμως ὅλοι οἱ παράσιτοι τῶν καλῶν τεχνῶν ἐνσκήπτουν εἰς τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, συστημένοι εἰς κυρίας ἀπὸ γνωστὰ πρόσωπα.

Καὶ πότε ἐπιτυοῦν τὴν ὑποστήριξιν τῶν λουομένων διὰ τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς παραστάσεως, ἄλλοτε δὲ διοργανοῦν ἐκθέσεις καὶ λαχεῖα δι' ἔργα τέχνης φανταστικῆς, τὰ ὁποῖα ὅμως καλοπληροῦνται, κάποτε περισσότερο καὶ ἀπὸ ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα.

Μία ἐκθεσις ἔργων τοῦ Χατζῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πηγῶν εἶχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Βεβαίως τὰ ἐκτεθέντα ἐκεῖ δὲν ἦσαν τὰ καλλίτερά του, τὰ ὁποῖα εἶχαν πωληθῆ εἰς τὴν ἐκθεσιν ποῦ διοργάνωσαν οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι. Ὁ εὐτυχὴς ὅμως κληρονόμος τοῦ δυστυχημένου καλλιτέχνου ποῦ ἀπέθανε στερομημένος ἀπὸ ὅλα, εἰσέπραξεν ἀρκετὰς χιλιάδας δραχμῶν ἀπὸ τῆς ὀμορφῆς θάλασσης τοῦ μόνου διαδόχου του Βολωνάκη.

Κάποιοι ἐφοπλιστῆς ἀπὸ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν ὡραίαν Ἑλληνικὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὰ κοράδια ποῦ μετεβλήθησαν τελευταίως εἰς ἀτελείωτα μεταλλεῖα χουσοῦ ἐδώκε ὑπὲρ τὰ χίλια φράγκα γιὰ δυὸ ἔργα.

Καὶ ἐκαμάρωνα τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, μίαν συμπαθεστάτην Πατρινή, ἡ ὁποία ἐπέρασεν ὅλο τῆς τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ Λουτράκι σεμνὰ καὶ ἀπέριττα μετὰ μιὰ σετακροῦτα, εἶδος cache-poussière χωρὶς ἐπιδεικτικὰς τουαλέττες, χωρὶς διαμαντικὰ καὶ χρυσόφια ἀφωσιωμένη νύχτα μερὰ στὸ παιδάκι τῆς, καὶ ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν ὡραία θαλασσογραφίαν τῆς, ποῦ εἶναι σὰν ἀφιέρωμα εἰς τὸν θεὸν τῆς θα-

λάσσης, σὰν ἀναμνηστικὸν ἀνάθημα εἰς τὴν ἐπικερδῆ τῶν ἐφοπλιστῶν ἐπιχείρησιν.

Ἀπὸ τὴν φιλικὴ συντροφιά μας ἠγοράσθησαν ἐπίσης πολλὰ ἔργα τοῦ Χατζῆ, χωρὶς κανένα ἄλλον δεσμὸν μετὰ τὴν θάλασσαν δι' αὐτὴν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζωογόνον ἰώδιον καὶ τὰ ὠραῖα καὶ γραφικὰ θεάματα, μετὰ ὅποια ἐχόρταινε τὰ μάτια, τὰ ὠραῖα ἀληθινὰ μάτια τῆς συμπαθοῦς ἀγοραστρίας ἢ ὅποια εὐρίσκειται ἐκεῖ ὄχι πλέον περαστικῆ, ὅπως ὅλοι ἡμεῖς, ἀλλὰ σὰν εἰς τὸ σπιτί της.

Διότι μόνον τὸ δικό της σπιτί εἶχε μετακομισθῆ ἐκεῖ μετὰ συνοδείαν τῶν ὑφιστίων του θεῶν τῆς φιλοξενίας, οἱ ὅποιοι τόσον σπάνια εἰς τὰ χρόνια μας ἐμφανίζονται καὶ πρωτοστατοῦν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν πλουσίων.

Λέγουν ὅτι ὁ Περικλῆς εἰς τὴν ἀρχαιότητα εἶχε διαρκῶς ἓνα τραπέζι στρωμένον εἰς τὸ σπιτί του, εἰς τὸ ὁποῖον φίλοι καὶ ἐχθροὶ, ἐπίσημοι καὶ ἄσημοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέρος.

Χωρὶς νὰ εἶναι Περικλῆς ὁ φίλος πολιτευτῆς φαίνεται ὅτι ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ μετὰ ἐκεῖνον ὡς πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας, εἰς τὸ ὁποῖον στωϊκώτατα ἀνταποκρίνεται καὶ ἡ σύζυγός του.

Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐὰν εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὁ θεσμὸς τῆς φιλοξενίας ἐκαλλιεργεῖτο εἰς μεγάλην κλίμακα, ὅμως καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς καὶ ἡ διαρρυθμίσις τοῦ σπιτιοῦ εἰς ἀνδρωνίτην καὶ γυναικωνίτην, καὶ τὰ τάγματα τῶν σκλάβων καὶ ἡ ἀφθονία καὶ ἐφθηνία τῶν τροφίμων καὶ ἡ πίστις εἰς τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις ἐπέβαλαν τὴν φιλοξενίαν ὡς ὄρον καὶ ὑποχρέωσιν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

Δὲν ἀπαιτεῖτο τίποτε ἄλλο τότε παρὰ νὰ προφθάσῃ νὰ καθίσῃ εἰς τὴν γωνιά τοῦ σπιτιοῦ σας ὁ πρῶτος τυχὼν ἄγνωστος, ἀκόμη καὶ ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς σας, διὰ νὰ γίνῃ ἀμέσως νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, πρόσωπον ἱερόν, τὸ ὁποῖον εἴθε ὑποχρεωμένοι νὰ τρέφεται καὶ νὰ περιποιεῖσθε μετὰ ὅλην σας τὴν δύναμιν.

Γιὰ τῆς γυναῖκες τότε ἡ φιλοξενία ἦτο κάποια ποικιλία εἰς τὴν μονότονον καὶ κλεισμένην ζωὴν τοῦ γυναικωνίτου, ἂν καὶ τὸ καθῆκον τοῦ νὰ πλύνουν τὰ πόδια τῶν ξένων τῶν, ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἦτο ἀπολύτως εὐχάριστον. Ὅπως δὴποτε οἱ ξένοι τὰς διεσκέδαζαν.

Τώρα ὅμως μετὰ τὰς σημερινὰς συνθηκὰς ἡ φιλοξενία εἶναι κάτι βαρὺ καὶ ἀπολύτως κουραστικὸν διὰ τὴν οἰκοδεσποιναν. Ὅταν μάλιστα τὸ ἔθιμον αὐτὸ μεταφέρεται καὶ εἰς τὰς λουτροπόλεις, εἰς τὰς ὁποίας μεταβαίνει κανεὶς διὰ νὰ ξεκουρασθῆ, τότε διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους γίνεται βαρύτερον. Ἴδου γιατί ὠμίλησα περὶ στωϊκότητος τῆς οἰκοδεσποίνης, ἢ ὅποια ἔκαμνε τὰς τιμὰς μετὰ εὐγένειαν καὶ ἀβρότητα ἀξιωμαστῶν.

Ἡ οἰκογένεια λοιπὸν αὐτὴ ποῦ θὰ εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ὀνομασθῆ πατριαρχικῆ, ἂν δὲν ἦτο τόσον νέα συνεκέντρωνε γύρω της κάθε πολιτευτὴν εἴτε τῆς περιφέρειας εἴτε ξένον. Ἡ Ἀττικὴ μετὰ τὸν γεροντότερον ἀρχηγόν της, ἢ Αἰγιαλεία, τὰ Κύθηρα τὸ Ἄργος, ἢ Κορινθία, ἀλλὰ καὶ τὸ Λουτράκι καὶ ἡ ταπεινὴ Περαχώρα μετὰ κοινὸν δεσμὸν τὸ αὐτὸ πολιτικὸν φρόνημα, ἀντιπροσωπεύεται εἰς γέφυρα συνεχῆ καὶ Λουκούλεια, τὰ ὅποια τότε στεφανώνει ὁ λευκὸς ἀφρόδης τῆς σαμπάνιας καὶ τότε ζωογονεῖ ἢ ἠλεκτροῦδος λάμψις τοῦ ρετινῆ-του! Δύο πρῶτων ὑπουργῶν καὶ γηραιῶν πρῶτων πρωθυπουργῶν, περαστικοὶ εἰς τὴν μικρὰν λουτροπόλιν δίδουν ἐνίοτε τόνον ἐπισημότερον εἰς τὰς πολιτικὰς αὐτὰς πανδαισίας, τὰς ὁποίας στολίζει καὶ φαιδρύνει ἡ παρουσία τῆς ὠραίας οἰκοδεσποίνης, ἢ ὅποια μετὰ μοναδικὸν πολιτικὸν τάκτ διευθύνει τὰς συζητήσεις καὶ περιορίζει εἰς ὅρια ἀβρῶς εὐπρεπειᾶς κάθε περὶ πολιτικῶν ἀντιπάλων κρίσεις.

Τὸ ἀντίπαλον δ' ἀκριβῶς στρατόπεδον εὐρίσκειται εἰς τὴν Παλμύραν. Θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι μετὰ κάποιαν ἐξ ἐνστίκτου συννόσιν αἱ δύο πολιτικαὶ ὀμάδες ἐχωρίσθησαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ οὔτε συνάντησις, οὔτε σύγκρουσις.

Ἄλλ' ὅσον οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ἐπίσημοι εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν ἀκίνδυνον, καὶ εἰς ἀβρότητα μετὰ τῶν θαυμαστῶν τόνων οἱ φανατικοὶ ὀπαδοὶ εὐρίσκοντο μοιρασμένοι ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ, μετὰ σημασιόφωρος μᾶλλον ἐκεῖ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὄχι μόνον συνεκρούσθησαν, ἀλλὰ καὶ κατέληξαν εἰς ἀγρίαν συμπλοκὴν.

Καὶ ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι σοβαρὰ ὅτι ἡ πολιτικὴ χειραφέτησις τοῦ φύλου μας θὰ ἦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον πολὺ ἐπικίνδυνος διὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα καὶ χωριστὰ διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν. Φαντάζομαι τί ἠμποροῦσε νὰ συμβῆ ἂν τὸ γλυ-

κύτατον μειδίωμα καὶ ἡ ἐπιφυλακτικὴ φρασεολογία τοῦ εἰς τὴν Παλμύραν πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ δὲν συνεκράτει κάπως τὰς κομματικὰς φίλας του καὶ δὲν ἔθετε κάποιον φραγμὸν εἰς τὸν μανιώδη φανατισμὸν των.

Ἄλλ' οἱ πολιτικοὶ φεύγουν καὶ κάποια σχετικὴ ἀσφάλεια καὶ εἰρήνη ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὰ δύο στρατόπεδα. Ἐδῶ μᾶς ἔμεινε ἓνας πρῶτων ὑπουργός, εὐπατριδὸς Ἀθηναῖος, ἀνθρωπος εἰρηνικὸς καὶ ἥσυχος. Ἀποφεύγει φρονιμώτατα κάθε πολιτικὴν συζήτησιν πίνει τακτικὰ τὰ τέσσαρα του ποτήρια τὴν ἡμέραν, καὶ ἀπολαμβάνει μακάριον τῆς σεληνόλουστες βραδεῖς μετὰ ἀναμνήσεις προσφάτου καὶ τρυφεροῦ εἰδυλιακοῦ παρελθόντος.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

— Ἐγώ! Τίποτα. Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Πῶς δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ἀφοῦ σοῦ τὰ λέγω.

— Νά! Δὲν μπορῶ νὰ τὰ φαντασθῶ, γιατί ποτέ μου δὲν ἐσκέφθηκα τέτοια πράγματα.

— Καλὰ καὶ ὅταν εἶχες τὴν ἀλληλογραφία ἐκείνη μετὰ τὸν.... Στέφα, πῶς τὸν λένε; Δὲν ἐσκέφθηκες ὅτι ποροῦσε νὰ γίνῃς γυναίκα του;

Ἡ Ἄννα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ δυνατὰ καὶ τὰ μάτια της νὰ γεμίζουν δάκρυα. Μήπως ὁ θεὸς της ἐνοουσε νὰ τὴν παντρεύῃ μετὰ τὸν Στέφα; Μήπως εἶχε συννοηθῆ μετὰ του; Μήπως τοῦ εἶχε γράψῃ; Καὶ μετὰ μετὰ τῆς ἄλλης του καλωσύνης εἶχε σκεφθῆ ἀληθινὰ νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχισμένη. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτὴ ἡ μεγάλη εὐτυχία τὴν ἐπερίμενε.

— ὦ! νά, νά! Καὶ ἄρπαξε τὰ δύο χέρια τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ἐφίλησε τρελλὰ, ἐξωφρενικὰ, μετὰ ἓνα αἶσθημα ἀπερίγραπτον εὐτυχίας.

Πρὶν προφθάσῃ ὁ πατέρας της ἀντικρῦ τους, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ κυνήγι μετὰ τρεῖς τέσσαρες τσίχλες στὸ σακκοῦλι του.

Κάτι ἀπὸ δῶ τέτοια ὦρα; εἶπεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν του. Σήμερα δὲν εἶχα τύχη, δὲν ἐκτύπησα τίποτα σχεδόν. Μόνο γιὰ μεξὲ δύο τρεῖς τσίχλες.... Μὰ βγήκα πολὺ ἀργά, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἐτράδηξα μακρὰ καὶ ἐνυχτώθηκα.

Πραγματικῶς ἡ ὦρα εἶναι περασμένη γιὰ κυνήγι, εἶπεν ὁ θεὸς. Ἐμεῖς ἐβγήκαμε νὰ ἰ-

δοῦμε ἀπὸ δῶ ἄνω τὴν δύση. Δὲν εἶν' ἀλήθεια Ἄννα, πῶς ἦταν πολὺ ὠραῖα!

Ἡ Ἄννα δὲν εἶχε διόλου προσέξει εἰς τὴν δύση μετὰ τῆς περιέργου ὁμιλίας ποῦ τῆς ἔκανεν ὁ θεὸς της. Ἄλλως τε σπανίως τῆς ἄρεσαν ἢ βραδεῖνές ὦρες καὶ τὸ σουρούπωμα τὴν ἔκανε πάντα μελαγχολικῆ.

Ὁ θεὸς ἐξακολούθησε. Πιστεῦω νὰ ἀπῆλαυσε καὶ σύ, ἀφοῦ ἦσαν ψηλότερα ἀπὸ ἡμᾶς τὸ θαυμάσιο θέαμα. Καὶ δὲς ἀκόμη, ἂν καὶ σκοτεινιάζει σχεδόν, τί ροδοπέταλλα κηλὰ ἢ θάλασσα κάτω ἐκεῖ καὶ πῶς ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος φαίνεται ὡς ἂν στακτὶ μάρμαρο ἀκίνητη ὅπως εἶναι, καὶ ἀπὸ κεῖ πέρα ποῦ ἀντικρῦζει τὴν σελήνην, αὐτὸ τὸ κιτρινωπὸ φελλὶ τῆς σελήνης, πῶς βυθίζει ὡς τὰ βάθη της μιά, δύο, τρεῖς χρυσὲς κολῶνες. Κύτταξε, κύτταξε κι' ἀπὸ δῶ καὶ πῆς μου ἂν δὲ μοιάζῃ γαλάζιο καθρέφτη, σχεδιασμένο μετὰ μιλιάδες διαμαντένια καρφάλια ποῦ κηλοῦν τώρα ἀνάλαφρα ὡς ὁλόκληρος ὁ Γαλαξίας νὰ ξέφυγεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ σκορπιέται βροχὴ φωτεινῆ καὶ χείμαρρος ἀπὸ σταλαγματιὰς κρυστάλλινες ἐπάνω στὴ θάλασσα.

Μπρέ, μπρέ! εἶπεν ὁ πατέρας τῆς Ἄννας. Ἀπὸ τότε ἀγάπησες ἔτσι τὴν θάλασσα καὶ τὰ ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι καὶ ἔμαθες νὰ μιλάς ὡς ἂν καλαμαράς; Μὰ τὴν πίστι μου, οὔτε ὁ Ἐρωτόκριτος δὲν ἐμπλιάζει τὰ φουστάνια τῆς Ἀρετούσας καὶ τὰ φουστὰτα καὶ τῆς φεργάδες ποῦ ἀρμενίζουσι στὸ γυαλὸν μετὰ τέτοια λόγια.

Καλέ, καλέ, πῆς τα ἄλλη μιά φορά, στὸ θεὸ σου, τὰ ροδοφύλλα καὶ τῆς χρυσὲς κολῶνες καὶ τὰ κολοκύθια μετὰ τὴν ῥίγανη. Ἐκτὸς ἂν βρίσκονται στὰ βιβλία ποῦ διαβάζει ἡ Ἄννα καὶ στὰ ποιήματα ποῦ θὰ πῆ μεθαύριο στῆς ἐξετάσεις της.

Ὅχι, πατέρα, ἀπήνητην ἡ Ἄννα, ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα. Καὶ ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ πολὺ ἐκπληκτικῆ γιὰ τὴν ρητορικὴ αὐτὴ περιγραφή τοῦ θεοῦ της. Ἄλλὰ τί ὠραῖα, ποῦ τὰ εἶπεν, ἐσυλλογίζετο ἔπειτα μονάχη της. Καὶ γιατί ὁ πατέρας της νὰ τοῦ μιλήσῃ ἔτσι; καὶ νὰ τὸν ἀποπάρῃ, αὐτὸν ποῦ τοὺς ἔκανε κάθε μέρα τόσο καλὸν.

Καὶ γιὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν κακὴ ἐντύπωσιν καὶ τὴν στενοχωρία ἀπὸ τῆς εἰρωνείας τοῦ πατέρα της. Καλέ μὰ ἀλήθεια ὁ θεὸς ἔχει δίκην. Καὶ χάνης, πατέρα, πολὺ, ἂν δὲν ἀπολαμβάνῃς αὐτὲς τῆς ζωγραφιᾶς. Νάξερεις πόσο χάνης; ἔξαναεῖπε μετὰ δειλίαν καὶ μετὰ φόβον μήπως ὁ πατέρας της θυμώσῃ καὶ τῆς κακομιλήσῃ.

Ἐγὼ χάνω μόνο ὅταν ὁ ἥλιος βασιλέψῃ καὶ γυρίζω ἀπὸ τὸ ψάρεμμα χωρὶς νάχω γεμίσει τὸ

δίκτυ μου ψάρια ή από τὸ κυνήγι με τὸ σακ-
κοῦλι μου ἄδειο εἶτε ἀπὸ τῆ δουλειά μου τῆς
ἡμέρας ποῦ πέρασε χωρὶς νάχω κερδίσει τὸ ψω-
μί μου καὶ τὸ ψωμί σας. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι
παραμύθια.

Καὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παραμύθι, πατέρα ;
Ἔτσι μὰς τὴν ἔλεγε προχθὲς ἡ δασκάλα μας.

Ὁ πατέρας ἐκύτταξε τὴν κόρη του ἀπὸ τὴν
κεφαλὴ ὡς τὰ πόδια.

Ἡ δασκάλα σας θὰ βρέθηκε κι' αὐτὴ σὲ
κάποια στιγμή, ὡς ἀπὸ δῶ ὁ θεὸς σου. Ἡ
δὲν θὰ τῆς ἔλειψε ποτὲ τὸ χαρτζηλίκι ἀπὸ τὴν
τσέπη καὶ δὲν θὰ ἐστενοχωρήθηκε γιὰ τὸ ψωμί,
ὅπως καὶ ὁ ἐξάδελφός μου ἀπὸ δῶ. Μὰ γιὰ
ρῶτα με καὶ μένα. Ἄλλ' ἀμέσως σὰν νὰ ἐμε-
τάνοιωσε: Δὲν ξέρω πάλι. Μπορεῖ νὰναι καὶ
παραμύθια ὅλα αὐτά. Μπορεῖ, μπορεῖ.

Μὲ τὴν συζήτησιν αὐτὴν εἶχαν φθάσει στὸ
σπίτι. Τὸ τραπέζι ἦταν βαλμένο μέσα εἰς τὴν
αὐλὴν, κοντὰ στὸ ἀνθισμένο περιβόλι. Γύρω ἐ-
σκορπίζετο μιὰ δυνατὴ μυρουδιά γιασεμιῶν. Ὁ
γέρω θεὸς, καλλιτερευμένος πολὺ μὲ τῆς θερ-
μῆς ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ μετεκομίζετο μὲ
τὴν πολυθρόνα του ἔξω καὶ ἐκάθητο τὴν ἡμέρα
κάτω ἀπὸ μιὰ τέντα, μέσα στῆς μυρουδιῆς τῶν
λουλουδιῶν καὶ στὴν μουσικὴ τοῦ κύματος. Τὸ
βράδυ ἡ τέντα ἐσηκνῶνετο καὶ ὁ γέρος σὰν πα-
λῆος καπετάνιος ἐξήτουσε νὰ βρῆ τὴν πούλια
καὶ νὰ μαντέψῃ τὸν καιρὸ, καιροσκοπὸς γιὰ
τὰ μικρὰ ποῦ τὸν ἐπεριτριγύριζαν καὶ ἐπαίζαν
μαζὴ του. Ἐνα μικρὸ τραπέζι μπροστὰ στὴν
πολυθρόνα του ἐστρώνετο κοντὰ στὸ μεγάλο
τραπέζι καὶ ἡ γρηῃ ὑπηρέτρια ἐτάιζε μαζὴ τὸ
γέρο καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι τῶν δυὸ χρόνων
ἀπὸ τὸ ἴδιο σχεδὸν φαί. Κουρκοῦτι μὲ γάλα,
μουχαλεμπί, σοῦπες πιχτοῦλες μὲ αὐγολέμονο,
κάποτε λίγο ἄσπρο κόττας ἢ λίγο κολοκυθάκια
καὶ πατάτες, αὐτὸ ἦταν τὸ βραδινὸ φαγητὸ
τοῦ παπουλι, ὅπως τὸν ἔλεγαν μικροὶ καὶ με-
γάλοι καὶ τῆς Ἀνθούλας τοῦ τελευταίου παι-
διοῦ, ποῦ ἦταν ἡ μεγάλη συμπάθεια τοῦ πατέ-
ρα. Γι' αὐτὴν ὁ φυσικὰ βαρὺς ἄνθρωπος ἐγί-
νετο μαλακὸς ὡς ἀρνὶ ἄλλαζε τὴ φωνή του,
ἐγλύκαινε τὰ μάτια του, καὶ ἄλλαζε καὶ αὐτὴ
τὴν γλῶσσα του ἀκόμη. Ἐγίνετο ψευδὸς σὰν
τὴ μικρούλα, ἄλλαζε ὅλα τὰ δ εἰς ζ καὶ τὰ ρ εἰς
λ καὶ εὑρίσκε λόγια τρυφερά καὶ τόνους θωπευ-
τικούς, ποῦ δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὁ τρυφερώτερος
ἐραστής γιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ἄννα ἄργησε νὰ κοιμη-
θῇ. Μέσα εἰς τὸ σκότος τοῦ μικροῦ δωματίου,
κάτω ἀπὸ τὸ ὄποιον ἡ θάλασσα ἐκτυποῦσε κα-

νονικὰ καὶ ρυθμικὰ τὴν ἀκτὴν ὡς ἀργακί-
νητο ρολόι, ἡ Ἄννα ἐστριφογύριζεν εἰς τὸ
κρεβάτι τῆς, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κοιμηθῇ.

Τὰ λόγια τοῦ θεοῦ τῆς, ποῦ εἶχεν εἰπῆ σο-
βαρὰ καὶ σκεπτικὰ τὴν ἀπασχολοῦσαν: **Θὰ σὲ
παντρέψω.** Ἡ τρεῖς αὐτὲς λέξεις ἀπηχοῦσαν
στ' αὐτιά τῆς περίεργα. Καὶ ἡ ἱστορίαι τῶν
γυναικῶν ποῦ παντρ. ὕθηκαν παιδιὰ ἀκόμη μὲ
τοὺς ἥρωας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,
ἐζωντάνευαν μπροστὰ τῆς μὲ τρόπον πολὺ πα-
ράξενο.

Τῆς ἐφαντάζετο μικρούλες μὲ μακρεῖα φορέ-
ματα νὰ παίζουσαν τὸν κρυφτὸ καὶ τὴν μπερλίνα
καὶ νὰ κάνουν τῆς κυρίες, ἀληθινὲς ὅμως κυρίες,
ἀφοῦ ἦσαν παντρεμμένες καὶ θάκναναν καὶ βί-
ζιτες. Καὶ θὰ εἶχαν καὶ ἀληθινὰ παιδιὰ καὶ
ὄχι κούκλες, ὅπως τῆς εἶχεν εἰπῆ καὶ ὁ θεὸς
τῆς, ὅτι μποροῦσε καὶ αὐτὴ νάχη ἀληθινὸ
παιδί δικό τῆς.

Περίεργο ! Νὰ ἓνα πράγμα ποῦ δὲν τὸ εἶχε
σκεφθῆ ποτὲ τῆς. Ὑστερα ἀπὸ τὰ πολλὰ μω-
ρὰ ποῦ ἔβλεπε γύρω τῆς ἀπὸ μικρούλα δὲν τῆς
εἶχε ποτὲ περάσει ἀπὸ τὸν νοῦ, πῶς μποροῦσε
κι' αὐτὴ μιὰ μέρα νὰ ἔχη παιδιὰ. Ἀθελα ὁ
νοῦς τῆς ἐπέταξε στὸ Στέφαν. Ἐνθυμήθηκε τὰ
ὄρατα του γράμματα καὶ τῆς ὄρατις του ὑπο-
σχέσεις γιὰ τὸ μέλλον. Τῆς εἶχε γράψῃ κά-
ποτε ὅτι ἡ μείρα θὰ τοὺς ἔνωνε, ἴσως, μιὰ
ἡμέρα. Καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἂν αὐτὸς ἦταν ὁ
ἄνδρας ποῦ τῆς προῦριζεν ὁ θεὸς τῆς θὰ ἦτο
πολὺ εὐτυχής.

Ἄλλὰ ὁ θεὸς τῆς εἶπεν ὅτι ὁ ἄνδρας
τῆς θὰ ἦταν πλούσιος, θὰ τὴν ἐβουτούσε εἰς τὸ
βελούδο καὶ τὸ χρυσάφι καὶ θὰ ἐπροστάτευεν
ὄλην τῆς τὴν οἰκογένειαν. Ὁ Στέφαν μπο-
ροῦσε βέβαια νὰ εἶναι πλούσιος, ἀλλὰ ἔτσι νέος
δὲν θὰ ἦταν κατάλληλος νὰ προστατεύῃ τὴν
οἰκογένειά τῆς.

Ἀρχησε λοιπὸν νὰ σκέπτεται ποιὸς μπο-
ροῦσε νὰ εἶναι ὁ ὑποψήφιος τοῦ θεοῦ τῆς.
Καὶ δὲν εὑρίσκε, φυσικὰ, ἀφοῦ κανένας νέος
δὲν ἐπήγαινε στὸ σπίτι τους, ἀλλ' οὔτε καὶ
εἶχαν γνωριμίες μὲ νέους. Θὰ μοῦ τὸ εἶπεν
ἔτσι, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ πῶ, ἐσυλλογίσθηκε. Ἰ-
σως γιὰ νὰ μάθῃ ἂν θυμοῦμαι ἀκόμη τὸν Στέ-
φανα, ἴσως ὑποπτεύεται ὅτι καὶ τοῦ γράφω. Κι'
ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὴν τοῦ γράφω. Ἡμουν τό-
σο εὐτυχισμένη ὅταν ἐπερίμενα γράμμα του.
Καὶ τὴν ἐκυρίευσεν μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τοῦ
γράψῃ. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἄρχισε νὰ κάνῃ
μὲ τὸν νοῦ τῆς σχέδια γραμμῶν. Ἀλήθεια
πῶς μποροῦσε νὰ τοῦ γράψῃ πῶς τὸν εἶχε ξε-
χάσει σχεδόν. Καὶ γιὰ ὅχι; Μήπως αὐτὸς

εἰς τὸ τελευταῖο του γράμμα δὲν τὴν ἀποχαι-
ρετοῦσε, δὲν τῆς εἶδε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἀγα-
ποῦσεν ἄλλην καὶ ὅτι ὅλα ὅσα τῆς ἔγραφε
πρὶν ἦσαν φανταστικά.

Ποιὸς ξέρεῖ μπορεῖ καὶ νὰ ἦτο ἀρραβω-
νιασμένος καὶ νὰδειχνε τὸ γράμμα τῆς στὴν
ἀρραβωνιαστικὴ του. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀ-
νεστατώθη ὄλη τῆς ἡ ὑπερηφάνεια ποῦ ἦτο με-
γάλη τόσον. Ὅστε θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ,
παρὰ νὰ ἀνεχθῇ νὰ γελοῦν ἄλλοι εἰς βάρος τῆς.
Ἀφοῦ ἡ νέος αὐτὲς σκέψεις τὴν ἐθασάνισαν
ἀρκετά, ἔξαφνα ὁ νοῦς τῆς ἐπέταξεν εἰς τὴν
κωμωδίαν ποῦ ἐτοίμαζαν εἰς τὸ σχολεῖον γιὰ
τὴν ἐορτὴν τῆς διευθυντρίαι των. Αὐτὴ εἶχε τὸ
κυριώτερον μέρος, τὸ ἐπαίξε πολὺ καλὰ καὶ ἡ
δασκάλα τῆς ἦτο ἐνθουσιασμένη.

Τώρα πειὰ ἡ χαρὰ τῆς ἦτο μεγάλη.

Θὰ εἶχε πάλιν ἓνα θρίαμβον θὰ τὴν ἐχειρο-
κροτοῦσαν ὅλοι καὶ προεξοφλοῦσε μέρος τῆς
εὐτυχίας ποῦ τὴν ἐπερίμενε. Ἐπανελάβε τὸ μέ-
ρος τῆς σιγά, σιγά, ἐγέλασε μόνῃ τῆς εἰς τὰ
ἀστεῖα λόγια ποῦ ἔλεγε καὶ μὲ τὸ γέλοιο αὐτὸ
ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθεν ὁ θεὸς τῆς νὰ
τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Σχεδὸν δὲν τὸν ἀ-
νεγνώρισεν ὅταν τρεχάτῃ ἐβγήκεν εἰς τὴν αὐλὴν
νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι δὲν θὰ ἔφευγε παρὰ μετὰ μίαν
ὥραν γιὰ τὴν εἶχαν τελευταία πρόβα τῆς κωμο-
δίας.

Ἔως τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἶχε γένεια ἀρ-
κετὰ στακτιά, τὰ ὅποια εἶχεν ἔξαφνα ξυρίζει.
Καὶ εἶχε γίνῃ τόσο ἀλλοιωτικός, τόσο παρά-
ξενος, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸν ἐκύτταξε κα-
λὰ, καλὰ μὲ κάποιαν ἐκπληξίν καὶ ὕστερα ἄρ-
χισε νὰ γελά ἀκράτητα.

Γιὰ τὴν γελάς; τὴν ἐρώτησεν ἀπότομα ἐνῶ ἐ-
κοκκίνιζε ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν μαζὴ.
Τῆς ἐφαίνετο λοιπὸν γελοῖος, ἐνῶ ἤλπιζε ὅτι
θὰ τῆς ἐφαίνετο πολὺ πειὸ νέος καὶ πειὸ συμ-
παθητικός. Ἄλλως τε ὅλος μαζὴ εἶχεν ἀλλάξει.
Ἀπὸ ἀπλοῦς καὶ ἀτημέλητος ποῦ ἦτο πρὶν,
τώρα ἐφαίνετο ὅτι εἶχε φροντίσει τὸν ἑαυτὸν
του, ντυμένος μὲ καινούρια μαῦρα ροῦχα, μὲ
γραβάτα φρέσκια, μὲ φωκὸλ ψηλὸ καὶ μὲ γάν-
τια καφφέ. Μιὰ μυρουδιά κουρέιου ἐσκορποῦσε
γύρω του καὶ τὰ παπούτσια του φρεσκογουλι-
σμένα, τῆς στιγμῆς, τὸν ἐπαρουσίαζαν ὅλα
μαζὴ σὰν βγαλμένο τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἀπὸ τὴ
βιτρίνα κάποιου ράπτη.

Ἡμουν σὲ κάποια κηδεῖα, τῆς εἶπε, σὰν νὰ
ἤθελε νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὴν περίεργην αὐ-
τὴν καὶ ἀσυνείθιστη κοκκαταρία του, καὶ ἐσχέ-
φθηκα νὰ περάσω νὰ σὲ πάρω.

Ἐκεῖνη ποῦ εἶχεν ἔξαφνα αἰσθανθῇ πόσο τὸ

ἀνόητο γέλοιο τῆς τὸν εἶχε πειράξῃ, ἐπροσπα-
θοῦσε νὰ εἰπῇ κάτι δικαιολογητικό, ἀλλὰ τῆς
ἦτον ἀδύνατο. Ἀπεναντίας τὰ γέλοια τὴν ἐκυ-
ρίευσαν καὶ πάλιν. Ἄλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν εἶ-
τε ἀπὸ φόβον, εἶτε ἀπὸ παιδιὰτικὴ πονηριά,
ἔφερε τὸ χέρι στὰ μάτια τῆς σὰν νὰ ἄρχιζε νὰ
κλαίῃ.

Γιὰ τὴν κλαῖς; τὴν ἐρώτησεν ἐκεῖνος ἀνήσυ-
χος, ἀφοῦ ὡς τώρα γελοῦσες; .

Ἀπὸ τὸ πρῶτ κλαίω καὶ γελῶ μαζὴ, χωρὶς
νὰ ξέρω γιὰτί. Εἶναι μιὰ φίλη μου ποῦ τὸ πα-
θαίνει αὐτὸ συχνὰ καὶ φαίνεται πῶς ἐκόλλησα
κι' ἐγώ.

Ἀνοησίες! Πῶς μπορεῖ κανὴς νὰ γελά καὶ
νὰ κλαίῃ χωρὶς λόγο;

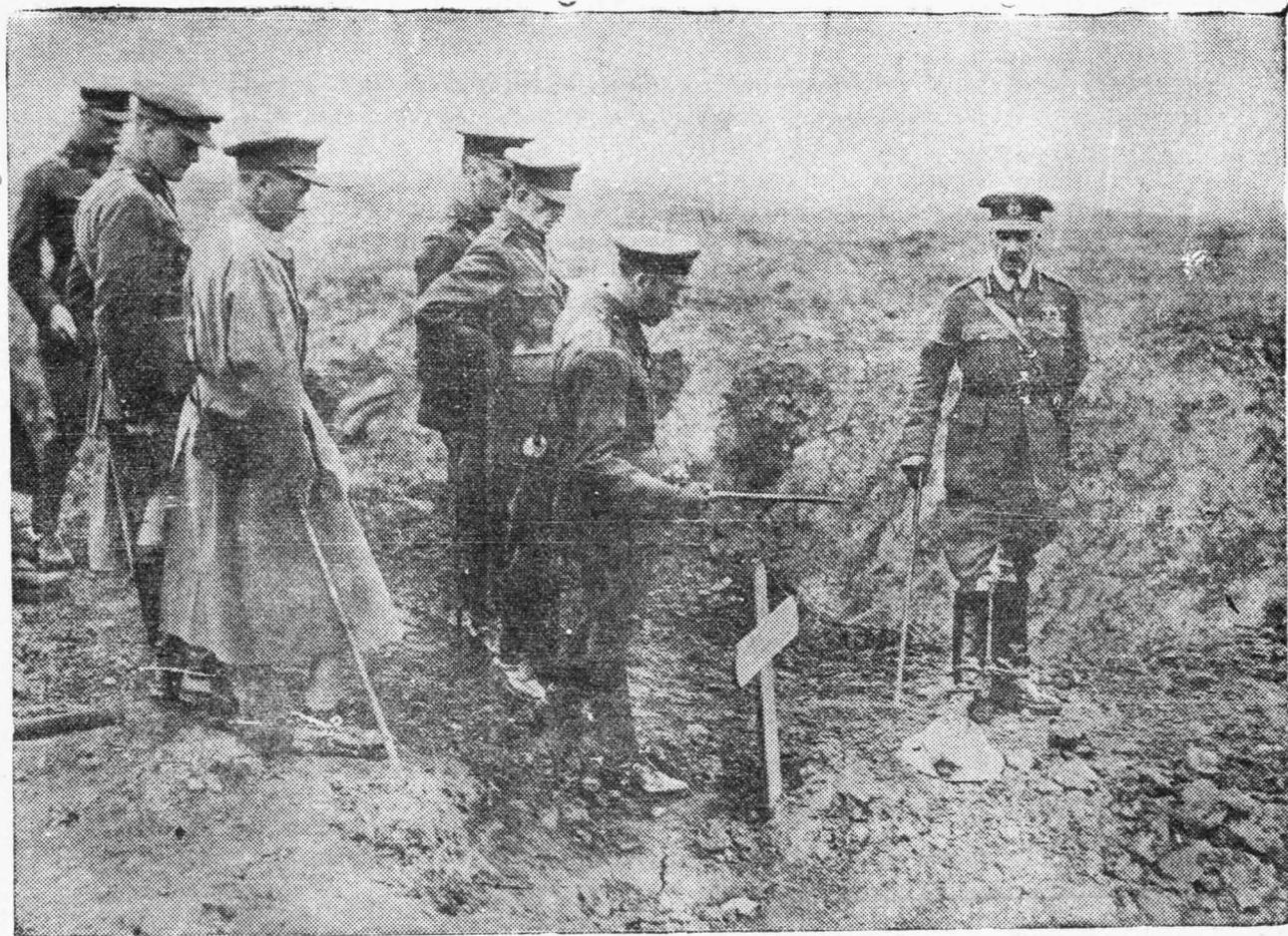
Θέλετε νὰ ρωτήσετε τὴν Ἀδελφὴν ἢ ὅποια
εἰς τὴν ἀρχὴν ἐθύμωσε καὶ ὕστερα μοῦ εἶπεν
ὅτι εἶναι νευρικό καὶ ὅτι ἐκόλλησα ἀπὸ τὴν
φίλη μου. Καὶ ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ γελά μαζὴ
μου.

Εἰς τὸ μεταξὺ τὰ κορίτσια ποῦ ἐσχολοῦσαν
ἔβλεπαν μὲ περιέργειαν τὸν κύριον αὐτὸν ποῦ
μιλοῦσε τὴν ὥραν μὲ τὴν Ἄννα καὶ χαμογε-
λοῦσαν μὲ πονηρίαν.

Ὑστερα ἔκαμε καὶ ἡ Καίτη τὴν ἐμφάνισί
τῆς στὴν πόρτα τῆς σκάλας. Ἐλα λοιπόν.
Πρέπει νὰ βγῆς, εἴμεθα στὸ μέρος σου καὶ ἡ
ἀδελφὴ φωνάζει. Ἄλλὰ πρὶν νὰ τελειώσῃ τὴν
φράσι τῆς, ἐφάνηκε σὰν νὰ ἐπαραξενεύθη πῶς
ἡ Ἄννα εὑρίσκετο τὴν ὥραν μὲ τὸν ξένον
αὐτὸν κύριον.

Θὰ περάσω μετὰ μιὰ ὥρα; ἠρώτησεν ὁ θεὸς;
Ὅχι. Μόνον μισὴ ὥρα θὰ χρειασθῶ. Ἄλλὰ
θὰ περάσῃ ὁ πατέρας. Γιὰ τὴν νὰ ξαναγυρίσετε
πάλι, ἀφοῦ ἔχομεν συνηνοθηθῇ μὲ τὸν πατέρα.
Καὶ ἀδεξία, βιαστικὴ, στενοχωρημένη ἔτρεξε
μέσα εἰς τὴν τάξι, χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ καμμιά
ἀπάντησι.

Ὁ θεὸς ἀπεμακρύνθη στενοχωρημένος καὶ
ἀδέξιος καὶ αὐτὸς. Ἀσυνείθιστος νὰ στολιζε-
ται, μὲ τὸ ψηλὸ ἐκεῖνο φωκὸλ ποῦ τοῦ ἔτρωγε
τὸ λαϊμό, μὲ τὰ γάντια ποῦ τοῦ ἔσφιγγαν σὰν
χειροπέδες τὰ χέρια, μὲ τὰ καινούρια στενὰ
παπούτσια ἠσθάνετο σὰν νὰ ἦταν ἀλυσσοδεμμέ-
νος, εἶχε χάσει κάθε ἐλευθερίαν ὄχι μόνον εἰς
τὰς κινήσεις του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σκέψιν
του ἀκόμη. Καὶ ὅλα αὐτὰ χαμένα. Ἀντὶ νὰ
ἐκπληξῇ τὴν μικρὴν, νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν θαυ-
μάσῃ καὶ νὰ τῆς ἐπιβληθῇ μὲ τὴν πολυτέλειαν
αὐτὴν, τὴν ἔκαμε νὰ εὐθυμίσῃ καὶ νὰ γελάσῃ.
Τώρα ἐνόμιζε πῶς ὅλοι τὸν ἐκύτταζαν εἰρωνι-
κά, πῶς ὅλοι θὰ τὸν ἐπερίπαιζαν.

*Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐπισκεπτόμενος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης
τὸν τάφον ἀνωνύμου νεκροῦ στρατιώτου.*

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ Κικίτσα κλίνει σήμερα τὰ δεκαπέντε. Σωστὴ δεσποινίς, βλέπετε. Δὲν θὰ γυρίσῃ πειὰ στὸ σχολεῖο, καὶ τὸν χειμῶνα θ' ἀρχίσῃ σιγὰ σιγὰ νὰ πηγαίνει καὶ στὸν κόσμον. Ἡ μαμά της γιὰ νὰ γιορτάσουν πειὸ ἐπίσημα τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴν ἡμέρα ἐπροσκάλεσε ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους των. Ἀκόμη καὶ τὸ περιβόλι ντύθηκε γιορτερὰ γιὰ νὰ τὴν εὐχρηθῇ καὶ κείνο. Τὰ λουλούδια εἶναι ὅσων πειὸ μυρωδάτα πειὸ δροσερὰ. καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἢ καλεσμένες μετὰ τῆς κομψῆς τουαλέτες των τρέχουν γελαστὲς ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὅλες χαϊδεύουν τὴν Κικίτσα καὶ κείνη εἶναι καταχαρούμενη, προπάντων ὅταν ὁ ξάδελφός της μετὰ τὰ μεγάλα μάτια ποὺ χαϊδεύουν ὅσων κυττάζει, μετὰ ξανθὸ λεπτὸ μου-

στάκι, τυχαίνει νὰ ἦναι ἐμπρός, καὶ βλέπει πόση σημασία τῆς δίνουν. Δὲν θὰ τὴν θεωρῇ πειὰ μωρό, ὅπως ἔκανε ὡς τώρα! Καὶ ἐνῶ γύρω της ὅλοι τῆς λένε τόσα ὡραῖα λόγια, ἡ Κικίτσα μονάχα ἐκείνον παρακολουθεῖ μετὰ τὸ βλέμμα, καὶ προσπαθεῖ νὰ εὔρη χίλιες προφάσεις γιὰ νὰ βρισκεται κοντὰ του.

Μιὰ φορὰ ὅταν ἦταν ἀκόμη ἐσωτερικὴ στὸ σχολεῖο, μιὰ συμμαθήτριά της, τῆς ἔφερε κρυφὰ κάποιον μυθιστόρημα. Ἐκεῖ μέσα ἔγραφε πράγματα, ποὺ μόνον οἱ μεγάλοι ξεύρουν. Καὶ τί παράξενο! Ὁ ἦρωας τοῦ βιβλίου ἔμοιαζε ἀπαράλλακτα ὅσων τὸν ὄμορφο ἐξάδελφο. Ἀπὸ τότε αὐτὸν μονάχα εἶχε στὸν νοῦ της ἢ ὀλόξανθη παιδοῦλα, καὶ τὸ βράδυ τὸν ὄνειρευέτο ξαπλωμένη μέσα στὸ στενὸ σιδερένιο κρεβάτι της.

Ὁ Σερβικὸς στρατὸς μετὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου του Διαδόχου Ἀλεξάνδρου.

— Μὰ τί ώραία ποῦ εἶναι σάν μεγαλώ-
νει κανεῖς ! ἐσυλλογίζετο ἡ Κικίτσα. ἐνῶ
ἐβοηθοῦσε τὴν μητέρα της νὰ περιποιῖται
τοὺς καλεσμένους. Τώρα ποῦ ἔμενε στὸ
σπῆτι, ἐβλεπε τὸν ἐξάδελφό τακτικά, τοῦ
μιλοῦσε ὅσω ἤθελε, τὸν θαύμαζε... Μο-
νάχα ἓνα μικρὸ σύννεφο ἔσκιαζε τὴν εὐ-
τυχία της. Ὁ ξάδελφός της μ' ὅλα της
τὰ δεκαπέντε χρόνια. ἐξακολουθοῦσε νὰ
τὴν μεταχειρίζεται σάν νὰ ἦταν ἀκόμη μι-
κρὸ παιδί. Καὶ αὐτὸ ἐπέιραζε τὴν ἀξιο-
πρέπειά της.

— Κικίτσα, αἱ, Κικίτσα. ἔλα νὰ κόψωμε
κεράσια, ἀκούσθηκε ἐξαφνα ἡ φωνὴ τοῦ
«λατρευτοῦ της» — ἔτσι τὸν ὠνόμαζε, κατὰ
τὸ παράδειγμα τοῦ βιβλίου.

Καὶ ἡ Κικίτσα ἔτρεξε, νομίζοντας πὼς
πετὰ στὰ σύννεφα ἀπὸ τὴν χαρὰ της.

Μέσα στὰ κλαδιά ποῦ ἔγερναν φορτω-
μένα ἀπὸ τὰ κόκκινα στολιδία τῶν, τὰ χέ-
ρια τῶν ἐνώθηκαν. καὶ ἡ καρδιὰ τῆς μι-
κρούλας χτύπησε δυνατά. Ἐκεῖνος ὅμως
ἔχαμογέλασε, καὶ ἦσυχά ἀνασήκωσε τῆς
μακρυνὲς χρυσόξανθες μπουύκλες, κ' ἐκρέ-
μασε στ' αὐτιά της δυὸ μπουκέτα ἀπὸ τὰ
κόκκινα γυαλιστερά κεράσια.

— Μπά, εἶπε, τὰ μάγουλά σου, εἶναι
πιδ κόκκινα ἀπὸ τὰ κεράσια μου.

Καὶ γέλασε σάν εἶδε πὼς ἐκείνη κοκκί-
νιζε ἀκόμη πιδ πολύ.

— Τρέλλα σου πάνε τὰ σκουλαρίκια
σου, Κικίτσα, εἶπε μιὰ μελαγχροινὴ κυρία
ποῦ τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει. Σάν βασιλο-
πούλα τῆς ἀνοιξὸς μοιάζεις.

Ἡ Κικίτσα τὴν κύτταξε γελαστή. Τί
ὄμορφη, ποῦ ἦταν ἡ κυρία Βερῆ, καὶ τί
καλὴ ! Ἄφινε ὅλες τῆς συντροφικὲς γιὰ νὰ
τρέχη μαζί της στὸ περιβόλι. Γεμάτη εὐ-
γνωμοσύνη ἔκοψε τὰ πιδ ώραία κλαδιά
τῆς κερασιάς, καὶ γύρισε νὰ τῆς τὰ προ-
σφέρῃ, ἀλλὰ ἡ κυρία Βερῆ δὲν ἦταν πιδ
κοντά της.

Πέρα, μακρυνά, πίσω ἀπὸ τ' ἀνθισμένα
κλωνιά, τὴν εἶδε ἡ Κικίτσα νὰ ἀκουμπᾷ
στὸ μπράτσο τοῦ νέου καὶ νὰ προχωρῇ
κρυφομιλώντας μαζί του, πρὸς τὸ κίосκι.
Τί μυστικά μπορούσαν νὰ ἔχουν; Μήπως
χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἔκαμε καμμίαν ἀνο-
ποσία καὶ θύμωσαν μαζί της; Ἀνήσυχη
ἐτριγύριζε κοντὰ στὸ κίосκι, ὅταν ἐξαφνα
ἐσταμάτησε σάν ἀπολιθωμένη, καὶ τὰ
κλαδιά μὲ τὰ κεράσια ποῦ κρατοῦσε ἀκό-
μη ἐσκορπίσθηκαν χάμω.

Μέσ' ἀπὸ τῆς περιπλοκάδες ποῦ σκέπα-

ζαν τὸ κίосκι εἶδε τὸν ξάδελφό της ν' ἀγ-
καλιάζῃ τὴν κυρίαν Βερῆ, καὶ νὰ τῆς δί-
νῃ ἓνα ἀτέλειωτο φιλή στὸ στόμα. Κ'
ἐκείνη τὸν ἐσπρωχνε γελώντας.

Δὲν ζήλευε ἡ Κικίτσα. Ἡ καρδοῦλα της
ποῦ ξεχύλιζε ἀπὸ ἀγάπη δὲν γνώριζε αὐτὸ
τὸ αἶσθημα. Ἐκπληκτικὰ παρακολουθοῦσε
τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους μὲ τὸ ἴδιο ἐνδια-
φέρον, ποῦ εἶχε ἄλλοτε ὅταν διάβαζε κρυ-
φὰ τῆς σελίδες τοῦ βιβλίου. Ἄρχισε μάλι-
στα νὰ αἰσθάνεται ἓναν ἀμέτροπο θαυμα-
σμὸ στὴν ώραία κυρία ποῦ κατόρθωσε νὰ
πάρῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ξαδέλφου της.

— Πὼς θὰ τοῦ φανῆ ὅταν τοῦ εἰπῶ πὼς
ἔμαθα τὸ μυστικὸ του ! ἐμονολογοῦσε ἡ
Κικίτσα, ἐνῶ γύριζε στὸ σπῆτι. Νὰ μιὰ
εὐκαιρία νὰ τοῦ δείξω πὼς δὲν εἶμαι καὶ
τόσο παιδί, ὅσω νομίζει.

Τὸ βράδυ ὅταν ἔφυγαν ὅλοι οἱ ξένοι,
καὶ τὸν εἶδε νὰ κάθεται μόνος στὴν βε-
ράντα, ἐπλησίασε βιαστικά, στάθηκε ἐμ-
πρὸς του δυὸ λεπτὰ ἀναποφάσιστη. γιὰ
δὲν εἶξευρε πὼς ν' ἀρχίσῃ, κ' ἐξαφνα πέρ-
νοντας ὅλο της τὸ θάρρος :

— Τὴν ἀγαπᾷς πολὺ τὴν κυρία Βερῆ ;
εἶπε.

Ἡ ἐρώτησις δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἐνθου-
σίασε ὅπως περίμενε ἡ Κικίτσα.

— Τί εἶπες ; ποιὰν ἀγαπᾷ ; ρώτησε μὲ
τὰ φρύδια σουφρωμένα.

— Νά, τὴν κυρία Βερῆ, ποῦ φιλοῦσες
στὸ κίосκι.

Σὰς εἶδα ἐγὼ, ξέρεις...

— Ὡστε λοιπὸν μὲ κατασκοπεύεις ; αἱ,
πάντα στὴ μέση θέλεις νὰ τρυπώνῃς. Δὲν
ντρέπεσαι παλνοκόριτσο !

— Μὰ δὲν εἶξερα πὼς θὰ θυμώσῃς, εἶπε
ἡ Κικίτσα, καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δά-
κρυα.

Ἐγὼ χάρακα τόσω ποῦ τὴν ἀγαπᾷς...

Ὁ νέος ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπι-
κός, κ' ἔπειτα τὴν τράβηξε ἐλαφρὰ κοντὰ
του

— Ἄκουσε, Κικίτσα, εἶπε, δὲν πρέπει
νὰ πῆς σὲ κανέναν αὐτὸ ποῦ εἶδες, ἔλα
τώρα μὴν κλαῖς, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ Κικίτσα πρеспάθησε νὰ καταπιῇ τὰ
δάκρυα, καὶ ἐσκούλισε τὴν μύτη της,

— Παντρεύομαι, Κικίτσα μου.

— Μὲ τὴν κυρία Βερῆ ; ρώτησε χαρού-
μενη.

— Ὅχι ἀνόητη ! Μοῦ ἐπρότειναν ἓνα
κορίτσι πολὺ πλούσιο θὰ τὴν γνωρίσω
μεθαῦριο.

ΣΤΟ ΧΡΟΝΙΑΣΜΑ ΤΟΥ

Ἄερας ἠθινοπωρινὸς ἐστριφογύριζε τὰ
ξηρὰ φύλλα καὶ τὰ παλινόχαρτα ποῦ ἦσαν
σφωριασμένα στῆς ρίζαις τῶν ἀντικρινῶν
δένδρων τοῦ δρόμου.

Λευκόχλωμο σάν κερὶ ἔμενε ξαπλωμένο
στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας. Παντοῦ σιωπὴ
καὶ μόνον ἡ ἀναπνοὴ του συριστικὴ καὶ
ὄλη ἀγωνία ἔφθανε κοντὰ μου. Ἀγαπημέ-
νο παιδί. Ἀργόσβυνε καὶ νεκρικὴ χωμάδα
ὅσο πήγαινε τοῦ ἔσκιαζε τὸ πρόσωπο.

Ἀρχίζει νὰ μιλῇ σιγαλά, σιγαλά, νὰ ψυ-
θιρίζῃ. Θεία μου, θεία... καὶ ἐν ᾧ ἡ φω-
νὴ του ἔσβυνε σάν σταλαγματιὰ νεροῦ,
ποῦ πέφτει μέσα στοῦ ἄλλου νεροῦ τὸν
ἔπνο. τὰ μάτια του ἀλαμπὰ καρφώνονται
στὸ παράθυρο, ἐν ᾧ τὰ δάκτυλά του ξυλι-
ασμένα, ἀκαμπτα προσπαθοῦν ν' ἀποσπά-
σουν ἀπὸ τὴν δέσμη τῶν λουλουδιῶν ποῦ
εἶναι οἰγμένα μαραμένα στὴν ἄκρη τοῦ
σεντονιοῦ του, ἓνα λουλουδάκι χλωμὸ καὶ
αὐτὸ σάν τὴν μορφή του, ἄδρσοο πλέον
ὅπως τὸ χαριτωμένο παλνκάρι ποῦ κοίτε-
ται στὸ πλάγι τῶν. Μὲ δύναμη πεῦ μπορεῖ
κανεῖς νὰ τὴν πῆ ὑπ ῥηυσικὴ, τὸ ξεχωρί-
ζει ἀπότομα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, τὸ
πρόσωπό του καὶ ἐκεῖ τὸ ἀφίνει σάν νὰ ἤ-
θελε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν λίγη ζωὴ ποῦ τοῦ
ἔμεινε καὶ νὰ τὴν προσθέσῃ στὴ δική του
γιὰ νὰ ζήσῃ ἀκόμη λίγο, λιγάκι εἰς τὸν
κόσμον ποῦ τόσον πρόωρα καὶ τόσον ἀπό-
τομα ἀφίνει.

Ἐκεῖ ἔμεινε τὸ χλωμὸ λουλουδάκι ἔως
ὅτου ἀπότομος πάλι κίνησις τῶν χεριῶν
του τὸ πετὰ στὴν ποδιά μου.

Μὲ βουβὴ λαχτάρᾳ μέσα μου, στὴν ψυ-
χή μου, στὸ κορμί μου, μὲ λαχτάρᾳ ποῦ
μὲ καταλαμβάνῃ ἀκόμη ὅταν τὸ ἀντικρύ-
σω τὸ χλωμὸ λουλουδάκι τὸ ἄρπαξα καὶ
τὸ ἔκρυψα στὸν κόρφο μου.

Ἄγνὸ λουλουδί καὶ τώρα ἀκόμη μετὰ
ἓνα ἀκριβὲς χρόνον ποῦ σὲ βλέπω, ἂν καὶ
ξέθωρο πλέον καὶ μὲ ξεψυχισμένω ἄρωμα
μοῦ θυμίζεις, ζωηρὰ τὸ ἀγαπημένο παιδί
ποῦ τόσον πρόωρα ξερριζώθηκε ἀπὸ τὴν
ἀνοιξὴ τῆς ζωῆς, ποῦ ἔσβυσε ἐλαφρὰ ἐλα-
φρὰ ὅπως ἓνα κεράκι, ἀφιέρωμα πτω-
χῆς πληγωμένης καρδιάς, ἐμπρὸς εἰς τὴν
εἰκόνα τῆς Παναγίας.....

ΣΤΕΦΟΣ ΛΥΡΑΣ

ΑΝΘΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Όταν σκεφθώ πώς ήμουν και πώς έννοουσα την ζωήν όταν υπανδρεύθηκα, μου έρχεται να γελάω και να κλαίω μαζί. Πρώτα, πρώτα, γιατί έπίστευα ότι ο έρωσ που μου έδειχνε και που ήσθάνετο πραγματικώς ο άνδρας μου απέκλειε κάθε προδοσίαν, κάθε κίνδυνον κάθε παραστράτισμα από τὰ καθήκοντά του.

Είς τὸ μοναστήρι που έκαμα τὴν ἀνατροφὴν μου, αἱ γνώσεις μου γιὰ τὴν συζυγικὴν ζωήν, περιωρίζοντο ἀπλῶς εἰς καθήκοντα. Ἡ καλογηρικὴ φιλολογία ὑπὸ μορφὴν βραβείων μᾶς ἐπαρουσίαζε τὴν ζωήν τοῦ γάμου με ἓνα κομπολόγι ἀπὸ καθήκοντα ὑπακοῆς, ἀγάπης, σεβασμοῦ και εὐσεβείας. Περί δικαιοῦματος νὰ μᾶς ἀνταποδίδωνται ἔλα αὐτά, τίποτε. Εἴμεθα ἐπάνω κάτω προετοιμασμένες νὰ ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὸν ἄνδρα μᾶς κατὰ τρόπον ὅμοιον περιπυ πρὸς ἐκεῖνον που ήσθάνοντο ἡ καλογηρῆς δασκάλας μᾶς πρὸς τὸν θεῖον μνηστήρα των, ὅπως ἔλεγαν τὸν Χριστόν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἰδικός μου ἐπίγειος Χριστὸς εἶχεν ἰδιαιτέραν γοητείαν, ὥστε νὰ γίνεται κύριος τῆς καρδιάς και τοῦ νοῦ ἀμέσως, εἶχα καταστήσει ἀπέναντί του ἓνα τιποτένιο πρᾶγμα χωρίς θέλησιν, χωρίς ἰδικὴν μου σκέψιν και δικό μου αἶσθημα. Ἐδλεπα ὅπως ἔδλεπεν, ἤθελα ὅ,τι ἤθελεν, ήσθάνομην ὅ,τι ήσθάνετο, ἐπίστευα με κλειστὰ μάτια ὅ,τι μου ἔλεγεν, ὅ,τι μου ὑπέσχετο. Ἦταν ἓνα εἶδος θρησκοληψίας τῆς ἀγάπης που με εἶχε κυριεύσει. Ἐθεωροῦσα δυστυχίαν κάθε διασκέδασιν, κάθε κοσμικὴν ἀπόλαυσιν που με ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ ὄνειρον μου τοῦ νὰ εἶμαι κοντά του, νὰ τὸν βλέπω νὰ τὸν συλλογίζωμαι ἢ νὰ τοῦ ἐτοιμάω εὐχαρίστους ἐκπλήξεις.

Ὅλοι οἱ δικοί μου, γονεῖς, ἀδελφια, συγγενεῖς, φίλοι, ἐσθύθησαν με μιά μονακονδουλιά ἀπὸ τὴν ὑπαρξί μου. Μία τελεία ἀδιαφορία γιὰ ἔλους και γιὰ ἔλα. Αὐτὸς και μόνον αὐτὸς.

Ἦτον εὐθυμὸς ὁ κόσμος μου ἐφαίνετο πανηγύρι· ἐγελοῦσε, ἡ καρδιά μου ἐπετοῦσ με τῶς ἀγγέλους. Ἐμελαγχολοῦσε, ἡ ψυχὴ μου ἐθυθίζετο εἰς μαῦρα σύννεφα λύπης. Ἐθύμωνα! Ὁ θεός μου! Τί τρόμος και τί φόβος και τί ἀγωνία με ἐκυριεύει. Ἐτύχαινε νὰ εἶχα ξεχάσει μιά ἐπιθυμία του, νὰ εἶχα ἀμελήσει μιά παραγγελία του, νὰ μὴν εἶχα μεταδώσει μιά διαταγή του. Μόνον νὰ μ' ἐρωτοῦσε ἂν ἐγινε ὅ,τι δὲν εἶχε γίνῃ, παρέλυα ἔλη, ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε ὅαν νὰ εἶχα κάμει κάποιο μεγάλο κακὸ.

Μιά ἡμέρα φεύγοντας ἐκτύπησε τὴν πόρτα. Ἐκλαῖα ἔλο κείνο τὸ ἀπόγευμα και ἔταν

ἤλθε τὸ βράδυ ἀνύποπτος και με ἤρε με κα-
τακόκκινα μάτια δὲν ἐτόλμησα νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι
εἶχα κλάψει γι' αὐτό. Ἀλλὰ και δὲν ἤξερα νὰ
δικαιολογῶ ἀλλοιῶς τὴν ταραχὴ μου. Μόνον
ἔλα ἐξεσποῦσαν στὸ κεφάλι μου.

Γιατί ἐκλαψες; Πονοῦσε τὸ κεφάλι μου.

—Και ὅταν πονεῖ τὸ κεφάλι σου κλαίεις;

—Ὅχι τὰ μάτια μου τρέχουν χωρὶς νὰ
κλαίω.

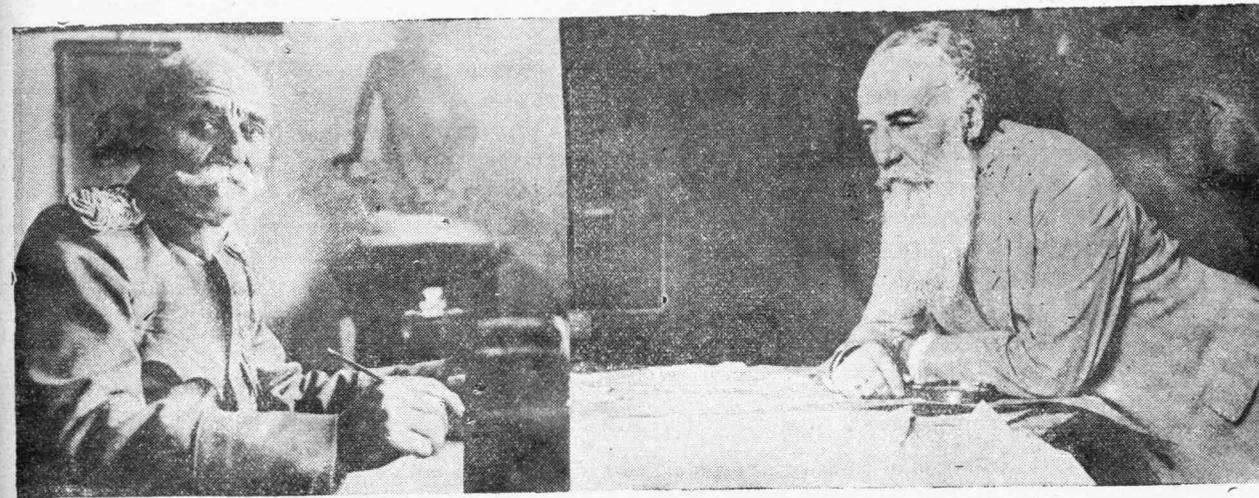
Νομίζω ὅτι δὲν ἐπίστευε τίποτε ἀπὸ ἔλα
αὐτά. Καὶ έννοουσε μάλιστα ὅτι ἐξ αἰτίας του
ἐκλαῖα. Ἀλλὰ τοῦ ἄρεσε νὰ με κρατῆ εἰς κά-
ποιο φόβο, νὰ μὴ με συνειθίσῃ νὰ παραπονοῦ-
μαι. Εἶχε καταλάβει ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν τρελ-
λὴ μου ἀγάπη ἐκρύβονταν τὸση ὑπερφάνεια,
ὥστε ἂν δὲν ἐπέμενε, δὲν θὰ παρεπονούμην
ποτέ γιὰ τίποτε.

Καὶ ἀκόμη ὅταν ἀνεκάλυφα τὴν πρώτη του
ἀπιστία δὲν εἶπα λέξιν. Ἀλήθεια που ἦταν
ἀσήμαντη· ἓνα φιλι που ἐκλεψε στ' ἀστεία ἀπὸ
μιά μικρὴ μου φίλη, ἡ ὁποία μου παρεπονέθη.
Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν μου εἶπε λέξι, ἀπέφυγε μά-
λιστα νὰ τὴν συναντᾷ ἀπὸ τότε. Καὶ ἐγὼ ὅταν
τὸ ἔμαθα αἰσθάνθηκα ὅαν νὰ μου ἔκαιαν με
ἓνα πυρωμένο σίδερο τὴν καρδιά. Καὶ ὅταν ἔ-
μενα μόνη τὸ κάψιμο ἐξακολουθοῦσε και ἡ σκέ-
ψις μου ἔτρεχε στὸ κλειστὸ ἀμάξι, που εἶχε
γίνει τὸ πρῶτο αὐτὸ ἀμάρτημα που ἔμαθα.
Γιατί ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶχαν προηγηθῆ
και ἄλλα πολλὰ και πολὺ χειρότερα ἀπὸ αὐτό.

Ἄλλ' ἀπὸ τότε εἶχα μέσα μου κατὶ ὅαν
ἐνστικτο τῆς ἐγκαρτερήσεως που ἐδυνάμων με
τὸν καιρὸ και με τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐρωτικῶν ἐ-
πιχειρήσεων τοῦ ἀνδρός μου, εἰς βαθμὸν ὥστε
νὰ με κάμῃ τὴν μεγαλύτεραν φιλόσοφον μετα-
ξὺ ἔλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τέλους οἱ μῆνες που προηγήθησαν τοῦ
γάμου μου και πέντε ἐξ μῆνες μετὰ, μου εἶχαν
δώσει τὸσην εὐτυχίαν, ὥστε και μόνον ἡ ἀνάμνησις
τῆς ἦτο κεφάλαιον ἀπὸ τὸ ὅποσον ἀντλῶ και
τώρα ἀκόμη κάποιαν χαρὰν. Γιατί μόνον ὅσες
εἶναι ἱκανὲς νὰ ἀγαπήσουν ὅπως ἀγάπησα ἐγὼ,
ἤμποροῦν νὰ αἰσθάνθουν και τὴν ἀπειρον εὐτυ-
χίαν και χαρὰν τῶν ὀλίγων αὐτῶν μηνῶν, που
αἰσθάνθηκα και που λογιάζουσι γιὰ χρόνια,
γιὰ ζωὴν ὀλόκληρον.

Ξέρω ὅτι φίλες και γνωστὲς μου ὀμιλοῦν γιὰ
μένα με σίκτον διὰ τὴν ἀνεκτικότητά μου. Τῆς
ἀφίνω νὰ λέγουν, μένω με τὰς πεποιθήσεις
μου και τὴν φιλοσοφίαν μου. Καὶ νομίζω ὅτι
δὲν ἔχασα. Γιατί ἐπὶ τέλους ἂν ἐπαναστατοῦ-
σα, ἂν ἐθύμωνα, ἂν ἔκαμνα σκηνὲς ποιὸ θὰ
ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Νὰ κρατήσω τὸν ἄνδρα
μου πιστόν στήν ἀγάπην μου; Διὰ τῆς βίας;

Οἱ δύο ἀρχηγοὶ τῆς Σερβίας. Ὁ Βασιλεὺς Πέτρος και ὁ Πρωθυπουργὸς Πάσιτς

ἀδύνατον. Νὰ μεταβάλω τὸ σπῆτι μου εἰς κόλα-
σιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπέφυγε με ἔλην του τὴν
δύναμιν. Ἡ νὰ διαζευχθῶ; Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπο-
τελέσματα θὰ ἦσαν τρομερὰ και θὰ ἔκαναν τὴν
ζωὴν μου ἀνυπόφορη.

Ἐπειτα τί θὰ ἐγένετο ἡ ἀξιοπρέπειά μου;
Καὶ τί ἐξευτελισμὸς νὰ ζητῶ τὸ ἔλεος τῆς ἀ-
γάπης του, νὰ ἐπαιτῶ ψεύτικα λόγια μιάς καρ-
διάς, που δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τίποτε,
που πετᾷ ἀπὸ αἰσθηματος εἰς αἶσθημα, ὅπως
πετᾷ μιά πεταλοῦδα ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος;
Πρέπει ἄλλως τε νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔχω ἔμφυ-
τον και ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν εἰς τῆς σκη-
νὲς, εἰς τοὺς καυγάδες, εἰς τῆς ἐξελέγγεις, εἰς
τῆς κατασκιπίες, εἰς ὅ,τι ἐν γένει δὲν εἶναι
ὄραϊο, καλὸ, τίμιο και ἴσιο.

Καὶ μου φαίνεται ὅτι τὸ νὰ δεσμεύῃ κανεὶς
τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου διὰ τῆς βίας δὲν εἶ-
ναι οὔτε ὄραϊο, οὔτε καλὸ, ἀλλ' οὔτε και κα-
τορθωτό. Προκειμένου μάλιστα γιὰ τοὺς ἄνδρας
που ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν ἔλους τοὺς νόμους και
ἔλην τὴν μακρὰν παράδοσιν τοῦ παρελθόντος,
εἶναι οὐτοπία νὰ φαντάζεται μιά γυναῖκα πὸς
μπορεῖ νὰ τοὺς δεσμεύσῃ, νὰ τοὺς συγκρατήσῃ
και νὰ τοὺς υποδουλώσῃ.

Ἐπειτα γεννᾶται τις τυρρανικὸς και αὐθαί-
ρετος ἢ εἰρηρικὸς και συμῖβαστικὸς. Εὐτυχῶς
ἀνήκω εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν, εἰς τὴν
ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνήκαν ἔλες ἢ γυναῖκες,
ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ὑπάρχουν δύο διαφορὲς
ἀντιλήψεις περὶ ἀνδρός και γυναικός, δύο μέ-
τρα και σταθμὰ ὑποχρεώσεων, καθηκόντων και
ἠθικῆς. Καὶ πρὸ πάντων ἠθικῆς.

Ὁ ἄνδρας μου, μ' ἔλην τὴν κατάχρησιν
που κάμνει τῆς ἐλευθερίας, παραδέχεται κα-
τὰ βάθος ἔλας τὰς νεωτεριστικὰς θεωρίας
γιὰ τὴν γυναῖκα. Καὶ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς νὰ
τῆς ἀναπτύσῃ ἐμπρός μου, γιατί ἐνῶ εἶναι
βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τῆς ἐφαρμόσω ποτέ, δικαι-
ολογεῖ ὅμως τῆς γυναῖκες που τῆς ἐφαρμόζουσι
μαζὴ του, ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν των.

(Παράφρασις)

Σύζυγος φιλόσοφος

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τοιαύτη εἶναι ἡ καθολικὴ ἐντύπωσις ἡ ὁποία
ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά μου ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν
τῶν Διηγημάτων τοῦ κ. Ἀνδρέα Καρκαβίτσα,
τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τινος καιροῦ. Καὶ ἡ ἐντύ-
πωσις δὲν ἐξησθέμισεν, ἰσχυρὰ διειρηθή μετὰ
τὴν βάσανον εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ὑπέβαλα διὰ νὰ
γνωρίσω κατὰ πόσον εὐρίσκειται σύμφωνος με
τὸν Λόγον. Καὶ ἐνθυμήθη τὴν περὶ τοῦ συγγρα-
φέως τῶν «Διηγημάτων» γνώμην, τὴν ὁποίαν
διετύπωσε πρὸ τινος ὁ κ. Ψυχάρης με τὸσην
συντομίαν και σαφήνειαν: «Ὁ Καρκαβίτσα
δὲν ἔγραψε κ' ἐκεῖνος μερικὰ που ἀπορεῖ κανεὶς
πὸς μπόρεσε νὰ φανῆ τέτοιος ψυχολόγος, νὰ
μᾶς δείξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ, και νὰ μᾶς τὴ
δείξῃ τόσο ἀπλᾶ και με τόσο βάθος;»

Ἡ ψυχὴ αὐτῆ, ἡ τόσο ἀπλὴ και τόσο βα-
θεῖα, διαφαίνεται εἰς κάθε διήγημα, εἰς κάθε
σελίδα, εἰς κάθε παράγραφον τοῦ βιβλίου· με
τὴν ἀπλότητά της σοὺ δείχεται ὀλοφάνερη ὁποία
εἶναι, σὲ κάμνει νὰ τὴν ἐγγίσῃς και νὰ τὴν

ἀγαπήσης, με τὴν βαθύτητά της σοῦ ὑποδηλώ-
νει κάτι τι σημαντικώτερον ἀκόμη μέσα της
κλεισμένον καὶ δυσκολοέκφραστον, τὸ ὁποῖον
σοῦ ἐξεγείρει τὴν σκέψιν, σὲ βυθίζει εἰς ὄνειρο
πόλησιν. Ὁ κ. Καρκαβίτσας κατέχει τὸ δι-
πλοῦν δῶρον τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς ἀγά-
πης ἕκαστον διήγημά του δὲν εἶναι παρὰ ἢ
ἀκριβῆς ἀπόδοσις τῶν ὅσα βλέπει καὶ ἀκούει·
ἀλλὰ δὲν βλέπει καὶ δὲν ἀκούει παρὰ ὅσα πι-
στεύει ἢ ψυχὴ του, ὅσα λατρεύει ἢ καρδία του.
Καλλιτεχνεῖ τοὺς ἥρωάς του, καθὼς ἐζωγράφιζε
τοὺς ἀγ. Ἀποστόλους ὁ τοιχογράφος ἐκεῖνος
τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, τὸν ὁποῖον μνημονεύει ὁ
Γάλλος συγγραφεὺς Σεοβυλιέ εἰς τὸ ὄραϊον
περὶ «Φύσεως καὶ Τέχνης» βιβλίον του. Οἱ
ἀπόστολοι αὐτοῦ εἶναι ἀγαθοὶ Φλωρεντινοὶ ἀστοὶ
ἀκριβεστάτ' ἀποτυπωθέντες ἐκ τοῦ πραγματι-
κοῦ, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθεῖς ἀπόστολοι, πλήρεις
πίστεως, ἔτοιμοι νὰ μαρτυρήσουν ὑπὲρ αὐτῆς.
Ὁ κ. Καρκαβίτσας εἶναι ἐν ταύτῳ πραγματι-
στῆς καὶ ἰδανιστῆς. Πραγματιστῆς, διότι πα-
ραλαμβάνει τὸ ὑλικόν του ἀπὸ τὸ ἀκένωτον με-
ταλλεῖον τῆς γύρω του λαλούσης φύσεως, τῶν
ἠθῶν, τῶν ἐθίμων, τῶν παραδόσεων, τῶν προ-
λήψεων, τῶν χαρακτήρων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ·
πραγματιστῆς, διότι ἀποθηκεύει εἰς τὰς διηγή-
σεις του πλῆθος εἰδήσεων, σημειώσεων καὶ ἄλ-
λων πληροφοριῶν, μῆτε γεννημένων, μῆδὲ κἂν
ἀπλῶς παρηλλαγμένων ἀπὸ τὴν φαντασίαν,
ἀλλ' ἐξηγμένον ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν γραπτῶν
ἢ ἀγράφων μνημείων τοῦ λαοῦ· πραγματιστῆς,
διότι ἔχει τὰς αὐτὰς κλίσεις καὶ προτιμήσεις
μὲ τοὺς συγγραφεῖς τῆς τάξεως ταύτης. «Ὁ
πραγματιστῆς συγγραφεὺς, λέγει ὁ ἀνωτέρω
μνημονευθεὶς ἐμβριθῆς Γαλάτης, μεταξὺ δύο ἀνα-
λόγων ἀντικειμένων ἐκλέγει τὸ πλησιέστερον εἰς
τὴν φύσιν, τὸ φέρων μᾶλλον ὁρατὸν τὸν τύπον
της. Ἐμπαθεὶς ἐνδιαφέρει δεικνύει διὰ τὰ παρ-
θένα οὕτως εἰπεῖν εἶδη, διὰ τὰς ὑπάρξεις αἴτι-
νες τηροῦσιν ἀρχέτυπον τὴν ἀγνεῖαν των, διὰ
τὰ ὄντα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα ἐπέδρασαν οἱ
ἐπίπλαστοι συνδυασμοὶ καὶ ἀναμίξεις. Προτιμᾷ
τῶν ἀνθέων τοῦ θερμοκηπίου τὰ ἀγροτικὰ φυτά,
τὰ μέρη τὰ διαφυλάξαντα τὴν πρωτογενῆ καὶ
φυσικὴν των κατάστασιν ἀπὸ τοὺς σοφῶς ἐρρυ-
θμισμένους κήπους, ἔνθα τὰ πάντα φαίνονται
προδιατεθέντα ἐπὶ σκοπῷ εὐαρεστήσεως. Κατα-
φρονεῖ τὰ μακρόθεν διὰ μηχανικῆς ἐπενεργείας
διοχευεόμενα ὕδατα, καὶ τὰς πολυτελεῖς κρή-
νας· δὲν ἀγαπᾷ παρὰ τὴν ἐκ τοῦ βράχου ἀνα-
βλύζουσαν πηγὴν· καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον πίνει
ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς του εἶναι τὸ
θειοτατον νέκταρ αὐτοῦ. . . Ὁ πραγματιστῆς
εἶναι ἀπὸ κορυφῆς μέχρις οὐχῶν λαός, καὶ ζη-

τεῖ ἐν τῇ φύσει πᾶν ὅ,τι αὐτὴ κατέχει φυσικώ-
τερον, καὶ ἐξετάζει εἰ τῷ ἀνθρώπῳ τὰ πρωτο-
γενῆ στοιχεῖα καὶ τὰ μᾶλλον ὑπόστασιν
ἔχοντα».

Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ εἰς ἴσην δόσιν ὁ συγ-
γραφεὺς τῶν «Διηγημάτων» εἶναι καὶ ἰδανι-
στῆς. Ἰδανιστῆς, διότι συχνὰ πυκνὰ οἱ ἥρωες
αὐτοῦ ἐξέρχονται τῶν ὁρίων τῆς πραγματικῆς
ἀτμοσφαιρας ἢ ὁποῖα τοὺς περικυκλῶνει καὶ
ἀπλοποιῶνται καὶ μεγαλύνονται καὶ κίθολικεύ-
ονται, καὶ ἐμφανίζονται τελειότεροι ἢ ὅσον εἶ-
ναι δυνατὸν νὰ τοὺς συναντήσης ἐν τῷ βίῳ,
καὶ διαχύνουν τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν ἀκρότητα ἐξ
ᾧ συναποτελεῖται τὸ ὑψηλόν. Ἰδανιστῆς, δι-
ότι στρέφεται πρὸς τὸ ποιητικὸν παρελθόν, δι-
ότι ἐξωραΐζει τὸ παρόν, ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ ἥρωι-
κόν, ἀγαπᾷ τὸ μέγα, καὶ δὲν ἀποστέρει τὸ
φανταστικόν. Καὶ ἐνῶ ἀναλαμβάνει νὰ στρέψῃ
τὴν προσοχὴν μας πρὸς τὴν πραγματικότητα,
καὶ ταύτης μᾶς παρέχει προμελετημένην καὶ ἀ-
κριβῆ εἰκόνα, μᾶς ἀπολυτρώνει ἐν ταύτῳ ἀπὸ
τὸ ἄχθος τῆς πραγματικότητος καὶ μᾶ, φέρει
ν' ἀναπνεύσωμεν μακρὰν αὐτῆς, καὶ νὰ τὴν λη-
σμονήσωμεν, εἰς ἀσυνήθεις κόσμους.

Τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα τοῦ πραγματισμοῦ καὶ
τοῦ ἰδανισμοῦ ἐπικρατοῦσι, πότε τοῦτο, πότε
ἐκεῖνο, εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ διήγημα· ἀλλὰ
πάντοτε ὅμως εὐρίσκονται στενωῶς συμπεπλεγ-
μένα μέσα εἰς τὴν αὐτὴν ἀφήγησιν, εἰς τὴν
αὐτὴν σελίδα καὶ συχνὰ πυκνὰ τόσο στενωῶς
ἀνάμικτα, ὥστε ν' ἀμφιβάλλῃς πῶς νὰ χαρα-
κτηρίσης τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου
τὴν διπλὴν ψυχὴν ἀποτελοῦσι καὶ δίμορφον ἐπι-
δεικνύουν. Τοιοῦτους χαρακτηρισμοὺς ματαίους,
μεθ' ὅσα ὑπέδειξα, δὲν θὰ ἐπιχειρήσω βέβαια.
Ἄλλὰ καὶ πόσον ἤθελα νὰ καταστησω καὶ εἰς
τοὺς μᾶλλον ἀγνοοῦντας αἰσθητὴν τὴν δύναμιν
μεθ' ἧς ὁ συγγραφεὺς δημιουργεῖ καὶ ζωῆς πνοὴν
ἐμφυσᾷ εἰς τοὺς χαρακτήρας του, τοὺς ἀπλοῦς,
ἀγροίκους καὶ ἥρωικούς, τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ
πρὸς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ περιβάλλοντος
κόσμου· τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποῖαν ἐκδηλοῖ ἐξ
ἴσου πρὸς τὰ μᾶλλον ἀδάμαστα ὀρμέμφυτα τοῦ
ἐθνικοῦ ἥρωισμοῦ καὶ τὰ ταπεινότερα καὶ ἄθω-
τάτα ὄντάρια τῆς ζωικῆς καὶ φυτικῆς ζωῆς.
Πρὸς τοῦτο δὲν ἐχρειάζετο ἢ νὰ παραθέσω ἐν-
ταῦθα ἀποσπάματα τῶν «Διηγημάτων», ἐπὶ
τῶν ὁποίων κάθε σχόλιον θὰ ἦτο περιττόν.
Ἄλλὰ πρὸς ταῦτα δὲν ἀρκεῖ ὁ χῶρος οὗτος
καὶ περιορίζομαι νὰ σημειώσω τὰ κυριώτερα
σημεῖα τῶν σελίδων των. Αἱ φυσικαὶ περι-
γραφαὶ πρεπόντως καὶ μὲ πλήρη γνώσιν
εἶναι κατεσπαρμένοι μέσα των· ἀρκεῖ ν' ἀνα-
φέρω τὴν εἰκόνα τῆς πεδιάδος, ἥτις ἀπὸ τὴν

ὄφρυν τῆς λοφοσειρᾶς ἐκτείνεται μ' ἐλα-
φροῦς κυματισμοὺς μέχρι τῆς παραλίας
ἐν τῇ «Φλογέρα»· τὸν ἀγρὸν τῆς Σμάλτως· τὸ
ἀλληγορικὸν καὶ φοβερὸν τέλμα μέσα εἰς τὸ
ὁποῖον ἐνέπεσαν ὁ Γιάννης καὶ ἡ Μάρω, καὶ
ὅλας τὰς λαμπρὰς καὶ ὑπερφυεῖς ἐμφανίσεις
τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ πεζογραφήματος· τὰς ἀν-
θηροτάτας περιγραφὰς τοῦ λαγκαδιοῦ τοῦ Μπά-
στα καὶ τῶν ἄλλων τοπιῶν τοῦ «Ἀφωρισμένου»
καὶ παρ' αὐτὰς τὴν ἀλησμόνητον παράστασιν
τῆς τελετῆς τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ τὴν ἄλλην ἐκεί-
νην τῆς Ἀναστάσεως μεταξὺ τῶν βλάχων.
Ἰδιαιτέραν θέσιν κατέχουσιν εἰς τὰς σελίδας
ταύτας αἱ ζωογραφαί· ὁ ποιητῆς ἐξαιρετικὴν
προσοχὴν καὶ συμπάθειαν ἐπιδεικνύει πρὸς τὰ
ζῷα, ποῦ ὑπηρετοῦν τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου
ἢ προσθέτουν εἰς τὰς τέρφεις του, ἢ τὸν παρε-
ιοχλοῦν ἀκόμη καὶ τὸν πολεμοῦν. Ἀναμιγνύου-
νται εἰς τὰς ἱστορίας του οἱ καψαλοὶ σκύλλοι,
αἱ τιτυβίζουσαι ὄρνιθες, οἱ εὔρωστοι ἵπποι, τὰ
γαλιά, τῶν ὁποίων λεπτομερῶς περιγράφει τὰ
κωμικὰ συμπλέγματα, οἱ μικροὶ στρουθοί, τῶν
ὁποίων τοὺς ἔρωτας ἐπὶ τῆς κορυφῆς μιᾶς κυπα-
ρίσσου μὲ κατάνυξιν ἐκθέτει, τὰ δυσώνυμα ἐρπε-
τά, οἱ ἀστρίτες καὶ οἱ δεινδρογαλιές, αὐτὰ τὰ
ποντικᾶκια, τῶν ὁποίων χαριέστατα παριστᾷ
τοὺς περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνας, αἱ οἰκόσιτοι κα-
τσίκες, τῶν ὁποίων τὸν τοκετόν, ὡς ἀνθρωπί-
νων ὄντων, μὲ πόνον εἰκονίζει, μέχρι καὶ τῶν
σαλιγκάσων, ποῦ «στρέφουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τοὺς
μικκύλους, ὡς κόκκον σινάπεως, ὀφθαλμούς των,
καὶ κινοῦν τὰ κερατάκια των καὶ καμαρώνουν».
Προσηλώνεται εἰς τὰ φυτοζωοῦντα καὶ εἰς τὰ
ἐλάχιστα, ὡς νὰ αἰσθάνεται καὶ οὗτος αὐτομά-
τως ὅ,τι πιστεύει ὁ μέγας Τολστόης, ὅστις ὀλι-
γώτερον σκέπτεται· ὁ χωρικός ἀξίζει περισσό-
τερον ἀπὸ τὸν κύριον, τὸ δένδρον περισσότερον
ἀπὸ τὸν χωρικὸν καὶ ὁ θάνατος μιᾶς δρυὸς λυ-
πεῖ τὴν πλάσιν περισσότερον ἀπὸ τὸν θάνατον
μιᾶς πριγκιπίσσης».

(Ἀπὸ τὰ Κριτικὰ τοῦ κ. Κ. Παλαμά)

ΤΟ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Ποῖος θὰ ἐφραντάζετο ὅτι βραδυνὸν σχολεῖον
ἐργατικῶν κοριτσιῶν μποροῦσε νὰ εὐδοκιμήσῃ.
Καὶ ὅμως τόσοσ εἶναι ὁ πόθος μορφώσεως γο-
νέων καὶ παιδιῶν καὶ τὴν ἢ αἰσιοδοξία καὶ
ἢ αὐταπάρησις τῶν κυριῶν ποῦ ἀνέλαβαν τὸ
δύσκολον αὐτὸ ἔργον, ὥστε ἀνὰ δύο καὶ τρεῖς
ἐκατοντάδας ἀριθμοῦνται αἱ μαθήτριά του Με-
ροπειοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ σχολεῖου τούτου εἶναι πολὺ
συγκινητικὴ. Ἡ ἰδρύτρια αὐτοῦ κ. Ἄννα Θε-
οδωροπούλου, τοῦ γυμνασιάρχου, εἶχε κόρην
μονογενῆ δώδεκα ἐτῶν, τὴν ὁποῖαν ἔχασε.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα εἶδε μέσα εἰς ὀλί-
γας ἡμέρας νὰ κατάρρη ἢ εὐτυχία, ἢ ἐλπίς
καὶ ἢ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ της. Κάθε μητέρα ἐν-
νοεῖ καὶ αἰσθάνεται τὸν πόνον τῆς δυστυχῆς
ποῦ ἔχασε τὸ μονάκριβό της παιδί ἀπὸ τῆς
μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην. Βεβαίως καὶ τοῦ
πατέρα ὁ πόνος εἶναι μέγας. Ἄλλ' ἢ ἐργα-
σία ἢ πολυμέριμος καὶ γεμάτη εὐθύνας ἀνδρὸς
διευθύνοντος γυμνάσιον, ἐκτός τοῦ ὅτι τὸν ἀπα-
σχολῆ πολὺ, τὸν κάμνει καὶ ὀλίγον πατέρα
βλῶν τῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα ἐκπαιδεύονται εἰς
τὸ γυμνάσιόν του.

Ἡ μητέρα εἶτε ἐπόθησε νὰ ἀντλήσῃ, ὡς ὁ
σύζυγός της παρηγορίαν ἀπὸ μίαν θετὴν μη-
τρότητα γεμάτην εὐθύνας καὶ κόπους, εἶτε δι-
ότι ἀντελήφθη ὅτι μαζὴ μὲ τὴν παρηγορίαν θὰ
εἶχε καὶ τὴν χαρὰν νὰ εὐεργετήσῃ τόσα πτωχὰ
παιδιά, στερούμενα τῆς στοιχειώδους μορφώ-
σεως, προσέβη εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ πρώτου ἐσπε-
ρινοῦ σχολεῖου ἐργατιδῶν.

Εἰς τὸ ὄραϊον αὐτὸ ἔργον της εὗρε προθύ-
μους συνεργάτιδας, αἱ ὁποῖα υἱοθέτησαν τὴν
ἰδέαν της καὶ μὲ προθυμίαν καὶ ζήλον ἀνέλα-
βαν νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τόσον δ' ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν της ἢ
ἰδέαν αὐτὴ ὥστε κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος της λει-
τουργίας του εἰς τὸ Μερόπειον σχολεῖον ἐφοί-
τησαν 350 πτωχὰ κορίτσια. Ἦδη δὲ ἰδρύθη
καὶ δευτέρον τμήμα εἰς τὴν ὁδὸν Φαλήρου ἀρ.
26, τοῦ ὁποῖου ἢ δρᾶσις ὑπὸ τὴν δραστηριω-
τάτην καὶ πάλιν ἐποπτεῖται τῆς κ. Ἄννας Θε-
οδωροπούλου ὑπόσχεται τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Σύλλογος τῶν Μεροπειῶν σχολειῶν ἀριθ-
μεῖ ἤδη ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν μέλη, φανατικούς δὲ
συνδρομητὰς καὶ ὑποστηρικτὰς, αἱ ὁποῖα δὲν
ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ τὰ ἐνισχύσουν οὐσι-
αστικώτερον πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ κύκλου της
εὐεργετικῆς των δράσεως.

Ἡ ΜΟΔΑ

Ἐπιμένει εἰς τὰ πλατεῖα φορέματα, τὰ υπερβολι-
κὰ πλατεῖα, ὅχι cloches πλέον ἀλλὰ πιεταστά σου-
ρωτά, ἕνα εἶδος φουστάνελλας, ἢ ὁποῖα κατεβαίνει
ὀλίγον χαμηλότερα ἀπὸ τῆς μπότσας.

Καὶ ἡ μόδα αὐτὴ ἀνεκτὴ κάπως διὰ τῆς λεπτῆς
καὶ ὑψηλῆς γυναῖκες, μεταβάλλει εἰς σωστὸν μταλόνι,
ἀηδὲς καὶ ἀχομφρον τῆς κοντῆς καὶ χονδρῆς. Ὑπάρ-
χει ἐν τούτοις καὶ γι' αὐτῆς κάποια εὐκολία. Εἶναι ἢ
πολὺ ἐλαφρὰ σούρα ἐμπρὸς ἢ ἕνα εἶδος πλατεῖας φά-
σας ἴσας ἀπὸ ἄνω ὡς κάτω ἢ ἐν γένει ἕνα ὀλίγον

σουρωτό *empiecement* της φούστας ως επάνω από τα γόνατα και έπειτα ένα πυκνό ψιλό πλισσέ, κολημένο από μέσα που άνοίγει προς τα κάτω σαν φουστανέλλα.

Είς τα φορέματα φέτος ένα είδος μπουστών, προσαρμωστών με την φούστα, ραμμένη επάνω, χωρίς ζώνη, όπως ήσαν τα παλαιόστιχα φορέματα των γιαγιάδων μας. Κάπου κάπου είς την ένωση μπαίνει ένα κορδόνι σκεπασμένο από τό ίδιο ύφασμα, ή και μία στενή ζώνη.

Τα μανίκια μακρεια ως κάτω, και οί γιακάδες είτε είς είδος πελερινας, είτε και σπανιότερα σηκοτοί. Η ζακέτα κατά κανόνα σχεδόν μακρεια και πολύ πλατειά, με πιέτες μεγάλες εμπρός και όπισω, είτε με ένα είδος διπλωτές πιέτες προς τα πλάγια, που αρχίζουν εμπρός και πίσω κοντές και φθάνουν ακριβώς κάτω από τό χέρι είς μάκρος διπλάσιον από τό εμπρός με σχηματισμόν κανονικού κοκιλιάς.

Μπλουζες δέν πολυφοροϋνται πλέον. Οί κολλητοί μπουστοί τους αναπληροϋν, αλλά κατά κανόνα από τό ίδιο ύφασμα της φούστας. Αντί ζακέτας θα φορεθούν και μπολερώ, κοντά είτε καθαρώς εξέχοντα από τό σώμα, είτε προσηρμοσμένα είς την δευτέρα φούστα, όπόταν και γίνονται ή μακρειας πιετιαστές ρεντεγζότες, είτε και με ζώνη όπισω και εμπρός ριχτό, είτε εμπρός και όπισω κοντό και είς τα πλάγια σαν είδος κοκιλιάς με μύτη προς τα κάτω.

Τα μπολερώ εύκολόνουν επίσης την εκλογήν διά τα κοντά σώματα, τα όποια πρέπει να άποφεύγουν της πολύ μακρειας ζακέτες, που φθάνουν σχεδόν έως κάτω, ένα είδος ντουλαμάδων των εύζώνων, τόσοσ είναι πιετιαστές εμπρός και πίσω. Έννοείται ότι ή μέση διαγράφεται λεπτή κάτω από τα μπολερώ αυτά. Η μακρές και πολυπιετιαστές ζακέτες δέν είναι πστέ από χονδρό ύφασμα, άλλ' από λεπτά μάλλινα ή βελούδα που μοιάζουν σαν *beau de Laéde*, ή και μεταξωτά που θα είναι φέτος μουαρέ ή φάιλ ή ριγωτά ή χονδρά του Λονδίνου ή γραμπαρντίν.

Κεντήματα και φέτος πολλά είτε από τό ίδιον χρώμα ή κατά ένα τόνον σκουρότερα ή ανοικτότερα, κεντήματα λεπτά επάνω είς τό ύφασμα ή από διάφορα χρώματα και ιδίως άσημένα και παληά χρυσά.

Τό στακτι βελούδο θα κεντηθ ή με άσημένο κέντημα. Κάμνει ένα εύγενικό πολύ σύνολον και είναι τουαλέτια για γούματα και για τούατα φυσικά όχι για τόν δρόμο.

Όλα αυτά για εκείνους που χάρις είς τόν πόλεμον εκέρδισαν χρήματα και δέν λογοριάζουν ότι αί τιμαί όλων σχεδόν των ύφασμάτων εδιπλασιάσθησαν. Αί μη σύζυγοι έφοπλιστών θα διορθώσουν τα περιουσιών των, με προσθήκας ύφασματος που ήμπορει να συνδασθ ή με τό ύπόρχον.

Έξασμα έχετε βελούδο φόρεμα, τό όποιον ή είναι στενό, ή δέν είναι της μόδας. Πέρνετε όλίγο ταφτά και άνακατνετε. Η μόδα προειδε την περιστασιν και τα φιγουρίνια έχουν πολλά φορέματα άνακατωμένα. Η δευτερες φούστες γίνονται συνήθως από τό παληό περσινό φόρεμα και ή κάτω από τό νέον, από τό όποιον γίνονται τα μανίκια και ένα είδος γελειοϋ, προκειμένου περι μπολερώ, του όποιου τό κυρίως σώμα γίνεται από τό παληό.

Ταφτάδες και βελούδα ή φάιλ και βελούδο ή *petit gar* και μεταξωτό *gros* συνδιάζονται περιήγημα.

Τό *tailleur* τό περσινό θα φορεθ ή και φέτος, διότι τα πλατεια είχαν αρχίσει από πέρσι. Έπειτα έπειδή τα κοντά δέν είχαν τότε γενικευθ ή, ήμπορει

να άνεβ ή φούστα προς τα επάνω και τουτο την πλαταινει πολύ.

Έν γένει πνεύμα άπολύτου οικονομίας πρέπει να επικρατήση έφέτος, διότι τα έξοδα εδιπλασιάσθησαν και από της μίας ήμέρας έως την άλλην δέν ξερομεν τί μας περιμένη.

Θάλασσα λένε και φωτιά γυναίκα κακά τρία

Θάλασσα! ποιόν δέ μάγεψε
τό δροσερό σου κύμα,
άγάλια - άγάλια σά φιλει
την άμμο και τραβιέται

Ποιός, στ' άφρισμένο πέλαγος
σαν κνηγά με λύσσα
ό θάνατος κάθε ψυχ ή,
δέν στέκει τρομαγμένος;

Φωτιά! γλυκειά παρηγοριά
του γέρου και τ' άρρώστου
και συντροφιά του μοναχού
και ή ζωή τ' άνθρώπου.

Σαν λάμνια γίνης άγρια
ό,τ' εύρης θα χαλάσης,
μανρίλα και γκαρμίσματα
πίσω σου θα πετάξης.

Γυναίκα! μάνα γίνηκες;
είσαι πηγή του πόνου
Ποτάμι' είν' ή άγάπη σου
που σπινερέμ δέν έχει.

Κόρη σαν είσαι με χαρά
τους γέρους παραστέξεις,
κι' άπ' τό σκληρό κατήγορο
τ' άγαθήια ξεριζώνεις.
Παρηγοριά, καμάρι τους,
και του σπητιού λουλούδι.

Και άδερφή στους άδερφούς,
δευτερη είσαι μάνα,
σ' άγάπη γύρω τους σκορπας
της νεότης σου της χάρες.

Μ' αν τύχη τό κακό κεντρι
της ζήλειας και σ' άγγίζει,
τότε περνάς της θάλασσας
τό μανιασμένο κύμα.

Και της ψυχής σου αν πνιγ ή
ό κάθε γλυκός πόθος
φλόγα θ' άνέψης πυρκαϊάς
εκδικησι ζητώντας
κι' άπ' την καρδιά σου θα χυθ ή
της όχιας τό φαριάκι.

Αικατερίνη Κασιόφου.

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν εκ Παρισίων τα νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τα ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα

Θεραπεύονται εν τη τελεία κλινική του ειδικού οφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ύφηγητού του Πανεπιστημίου κλπ.

εν τη Οφθαλμολογική Σχολή των Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Αθήναι. 20 όδός Πειραιώς. Τηλέφωνόν 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ - ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μὲ τὸ γλυκύτετο πρῶτο βιολί τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100.000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2.000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' ἀξίοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμάς καὶ ὑπ' ἀξίοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίου τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	Μίγα κέρδος	ἑκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἑκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδος	ἑκ	»	2.500	»	5.000
4	Κέρδη	ἑκ	»	1.000	»	6.000
16	Κέρδη	ἑκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἑκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γίνεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916 ἡ τετάρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Ὀικονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ